

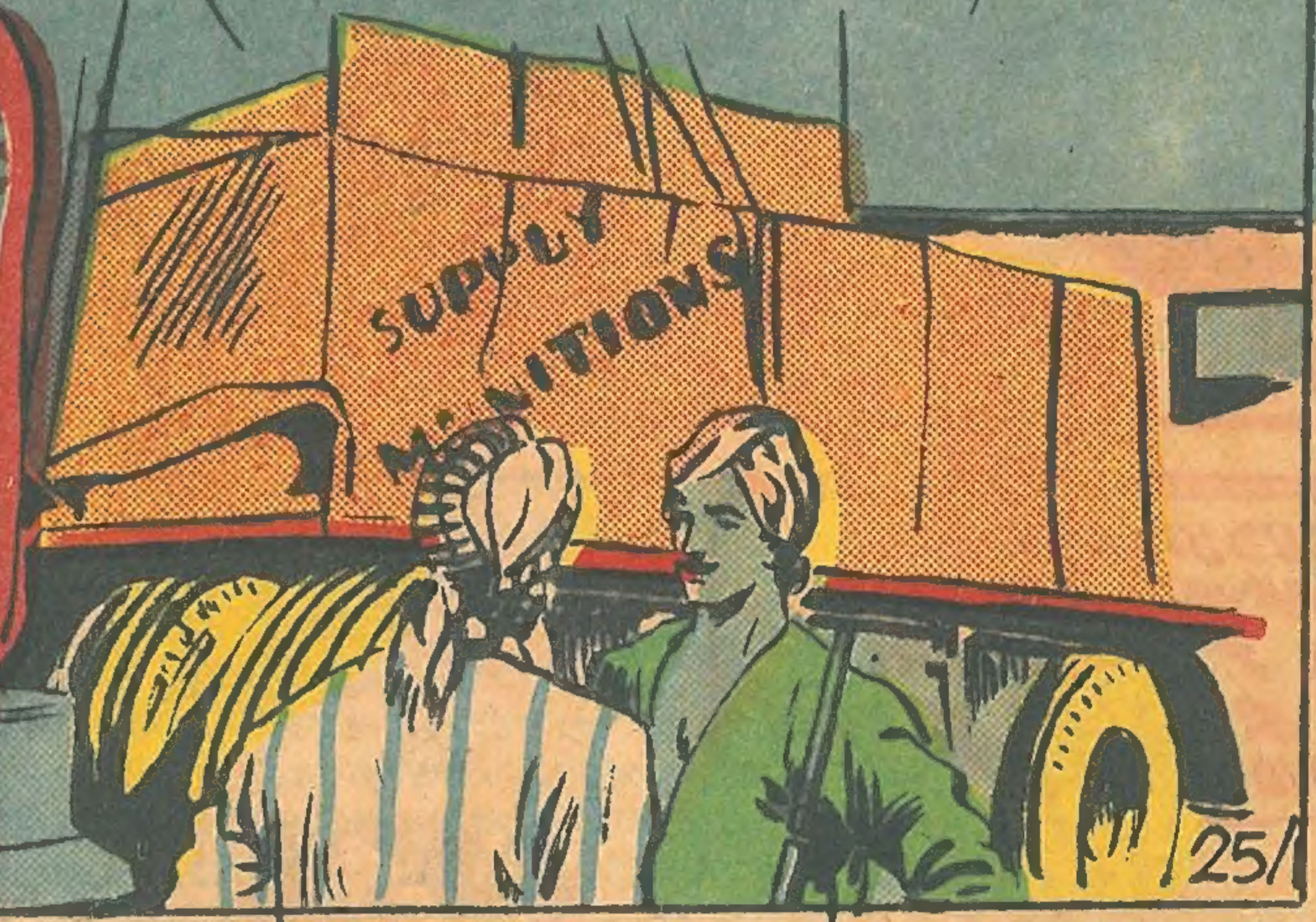
BİNBİR ROMAN

Cilt: 4 - Sayı: 78 - 25 Kuruş

9 - Kasım - Çarşamba - 1949

BUNA EMİN MİSİN?
İNGİLİZLER SİLÂH VE CEP-
HANE VERMEKTE O KADAR
TİTİZLER Kİ... BİR YANLIŞ-
LIK OLMASIN...

İSTERSEN TEG.
MEN TOMSONA
BİR TELEFON
ET...



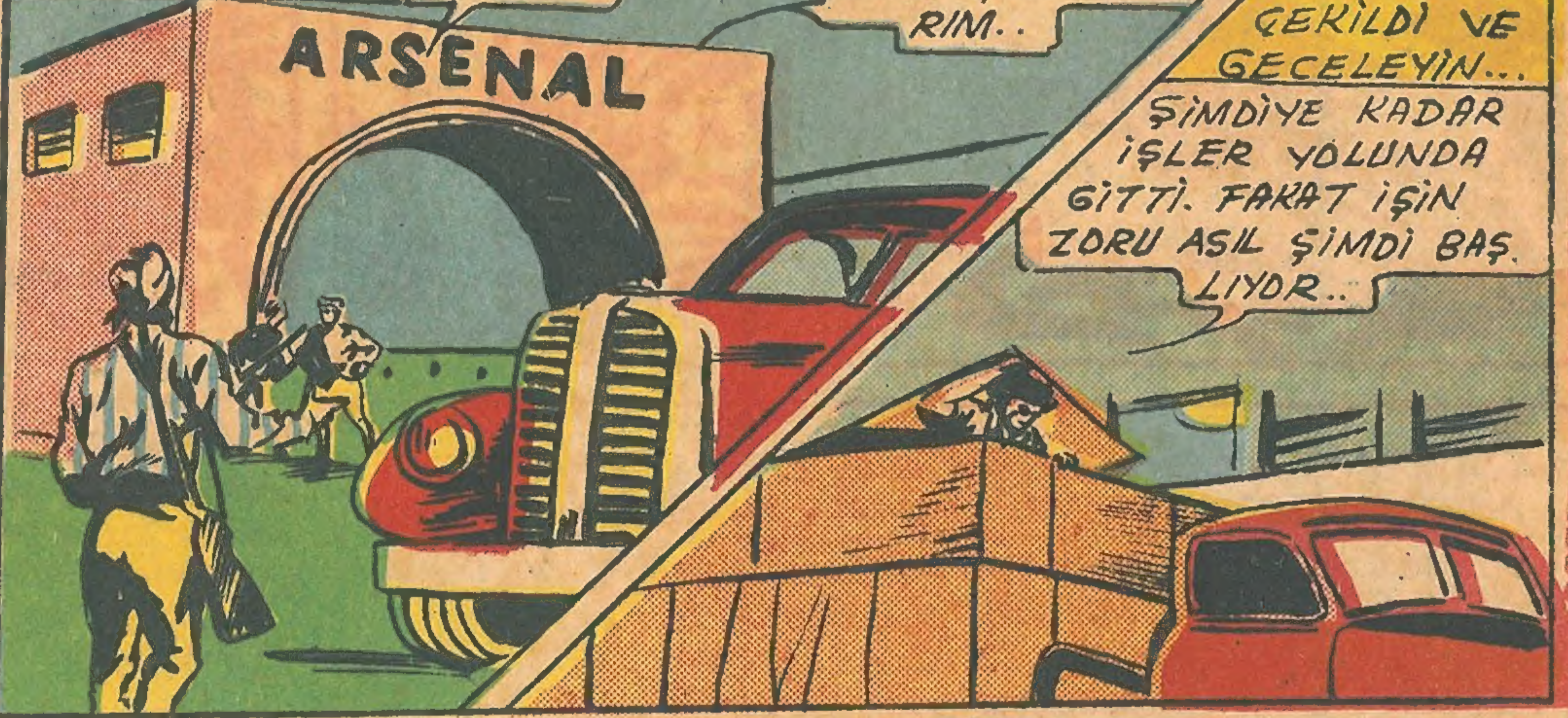
BÖLÜK EMİNİ TELEFON ETTİ. FAKAT TOMSON'U YERİNDE
BULAMADI. BU HUSUSTA KİMSE DE BİR ŞEY SÖYLİYEMİYORDU.

BİRŞEY ANLAMAK KABİL DEĞİL.. SEN
YÜKÜNÜ BURADA BIRAK.. BEN YARIN
TOMSONLA GÖRÜŞÜRÜM..

ÖYLEYSE KAMYONLA
BIRAKAYIM. BOŞ VEYA
DOLU YARIN ALI-
RIM..

KAMYON
HANGARA
ÇERİLDİ VE
GECELEYİN...

ŞİMDİYE KADAR
İŞLER YOLUNDA
GİTTİ. FAKAT İŞİN
ZORU ASIL ŞİMDİ BAŞ-
LIYOR..



KAMYONDAKİ BOŞ SANDIKLARDAN POL
ÇIKTI VE SANDIKLARI DOLDURMAĞA BAŞLADI.

SON MODEL MAKİNELİ TÜFEKLER
İNDİRİ SEVİNCİNDEN ÇILDIRACAK..



BU SIRADA SARAYDA..

SENİ ZORLA ELDE EDERİM AMA
BUNU İSTEMİYORUM. ÇÜNKÜ ŞİD.
DET AŞKI ÖLDÜRÜR.. KENDİ KENDİ-
NE BANA TESLİM OLMANI İSTİYO-
RUM..

DELİ...



BANA KİN DOLU GÖZLERLE BAKIYORSUN..
AMA BEN YİNE SENİ SEVİYORUM. BAZI ÇİÇEK-
LER FIRTINADA DA ÇİÇEK AÇARLAR..

DOKUNMA BANA..



SİBİLLANIN YAPTIĞI AYNI HAREKETLER.. SÖYLEDİĞİ
AYNI SÖZLER.. O DA SENİN GİBİ ÇEKİNGENDİ. LARIN
SİBİLLA MI? BANA ONDAN YİNE BENİ SEVİ-
BAHSEDER Mİ. YORDU.



SİBİLLA MI? TIPKI SENİN
GİBİ BİR BATI ÇİÇEĞİYDİ.
ONU LONDRA'DA TANIDIM.
SEVMEDİĞİ BİR ADAMLA EV-
LENİYORDU. ONA AŞIK
OLDUM.

PEKİ SOYADI NEDİR?
KİMIN NESİDİR?



25/2

ODA BENİ KURTARICI BİLDİ... SENİ SEVİYORDUM.. EĞER
BENİ KAÇIRACAK OLURSAN SENİN OLURUM.. DİYE YE-
MİN ETTİ.. ONUNLA BERABER KAÇTIM. LONDRA
İSKANDALDAN ÇALKANDI.

PEKİ SOYADI NE
SOYADI?



MİHRACE GÜLDÜ.. SOYADI MI? BUNU SÖYLERSE
HELEN'İN KRAL VERİLİNE YUMURTLAMASINDAN KORK-
TU.

BU İŞLE BİZZAT KRAL DA MEŞGUL OLDU.
FAKAT KİMSE ONUN BENİMLE KAÇTIĞINI BİL-
MİYORDU. ONU BURAYA EN DERİN ESRAR
İÇİNDE GETİRDİM. FAKAT BURAYA GELİNCE
SÖZÜNÜ TUTMADI.. DEMEK SİZİ ALDATTI



HİRSİMDAN KUDURDUM. ONU
KUGUKUŞU SARAYINA KAPATTIM.
BENİM OLUNCAYA KADAR DIŞARI
ÇIKAMIYACAĞINI SÖYLEDİM. O BUNA
ÇOKTAN RAZIYDI



SONRA SENİ GÖRDÜM.. «SAMAYA» NEDİR
BİLİR MİSİN SEN? ATEŞİ SÖNDÜREN
BİR ATEŞ... İŞTE SEN BENİM
SAMAYA'MSIN.... HELEN BÜ-
TÜN SERVETİM SENİN EM-
RİNDE..

BIRAKIN BENİ.. SİBİL-
LANIN KİM OLDUĞUNU
ÖĞRENMEK İSTİYD-
RUM..



78/2

DEMİK SEN DE BENİ İSTE-
MİYORSUN? BU İŞKENCE HİÇ
BİTMİYECEK Mİ? BÜTÜN ARZUM
BİR AVRUPALI TARAFIN-
DAN SEVİLMERTİ....
NAFİLE...

BUNA İMKÂN YOK.
ALTES... BANA İNA-
NIN



ARKASI VAR

Karşı karşıya geldikleri zaman gözlerinde birbirlerini tanıdıklarını açıklayan pırıltılar uçuşturttu ve dudaklarının köşeleri aşına ifadelerle büküldü. Burada, on iki sene gibi çok uzun bir zamanın bile silemediği unutulmaz ve müşterek hatıraları vardı. Ve işte gene aynı yerde buluşmuşlardı. Sevimli Greenwich köyünün hiç değişmeyen eğri büğrü, renkli ve çiçek kokulu sokakları gibi, Romany Gina'nın lokantası da eski halini muhafaza etmiş, pencerelerindeki tozlar bile yerlerini terketmişlerdi.

Kadın, senelerin yıpratmakta güçlük çektiği sevimli ve güzel yüzünde ferahlık verici bir tebessüm olduğu halde: «Seninle tekrar aynı yerde karşılaşmak ne saadet, Frank!..» dedi.

Frank: «Ben de onu düşünüyordum. Tees» diye cevap verdi. «Senin artık bu taraflara uğramadığını zannediyordum. Aradan tam on iki sene geçti değil mi?»

«Evet... Ne tatlı günlerdi onlar!... Şimdi söyle bakalım, hâlâ bu köyde yaşadığım zamanki gibi miyim?»

Adam: «Tamamiyle» dedi. «Hattâ senin buradan ayrıldığını bilmesem buna inanmayacağım. O zamanlar öğle yemeklerini gene Ramony'de yediğimizi hatırlıyorsun tabii!»

«Şüphesiz! Acaba köyde de hiç değişiklik olmamış mı?»

«Onu sonra düşünürüz. Şimdi karnımızı doyuralım hele.»

Gina'nın ispirotolu içkiler satması yasaktı, bunun için de önlerine, içki yasağı devirlerini hatırlatan, bardak içinde kokteyller getirildi.

Bardağını ağzına götüren Frank yüzünü buruşturdu: «Kokteyllerin en kötüsünü yapabilmek hususundaki maharetlerini bile kaybetmemişler»

Tees: «Hâlâ eskisi gibisin Frank» diye güldü. «O zamanlar da daima Gina'nın kokteyllerinden şikâyet eder ve buna rağmen bardağı dibine kadar yuvarladın.» Dikkatle adamı süzüyordu. Bunu farkedene Frank sordu:

«Beni çok mu yaşlanmış buluyorsun yoksa?»

«Hayır, henüz yazmaya bile başladığın eserini basmak istemiyen nâşirlere lânet okuduğun günlerde de gözüme tıpkı şimdiki gibi görünüyordun. Sahi, az kalsın unutacaktım, burada ne arıyorsun sen?»

Frank: «Şirkete olan borcunu hâlâ ödemiyecek açık göz bir müşterinin peşindeyim.» diye cevap verdi. «Bunu bırakalım şimdi Biliyormusun Tess, evlilik seni hiç değiştirmedir. Sadece biraz daha güzelleştirdi. Okadar.»

«Teşekkür ederim, Frank. Senelerce önce beraber geçirdiğimiz günlerden ötürü pişmanlık duymadın değil miç»

«Bilâkis, Tess. Hayatın mânasını ancak sonra anlayabildim çünkü...»

Kadın yüzünü pencereye çevire-



BİR TESADÜF

Nakleden: Selma Büket

rek uzaklara daldı. Bir zamanlar onlar da gençtiler ve beraberce unutulması imkânsız saatler yaşamışlardı.

Başını salladı ve yavaşça: «Onları ölünceye kadar daima hatırlıyacağım, sevgilim» diye mırıldandı.

Frank, eskiden onu gördüğü vakit iştiafak dolu alevlerle tutuşan ve

şimdi de gene o günlerin coşkunluğunu hatırlatan bir parlamışla ısıldayan gözlerini Tees'e dikmişti.

«Gençlik maceraları ve evlilik başka başka şeylerdir» dedi. «Bununla beraber evlendiğime çok memnunum. Hem bana öyle geliyor ki gençler bazan bu en ateşli devrelerinin kıymetini takdir ede-

Gençliklerinde de hep burada buluşmuşlardı.

miyor ve onu boşu boşuna geçirip gidiyorlar.»

Bir müddet hiç konuşmadan yemek yediler ve sonra Tees: «Buranın yemekleri de kötülemiş galiba» dedi.

Frank: «Hayır» diye itiraz etti. «Biz daha iyileştik de ondan öyle geliyor...»

«Acaba sebebi evlilik mi dersin?»

«Zannedirim. Evlenmenin ikimizi de değiştirdiği muhakkak.» Öne doğru eğildi ve kadının elini avuçlarının içine aldı. «Aradan tam on iki sene geçti ve ben hâlâ sana dokunduğum zaman ürperdiğimi hissediyorum.»

Tees hiç kıpırdamadı ve gözlerini kapadı.

Adam: «Evet» diye devam etti. «On iki uzun seneye rağmen gene seni...»

Tees sözünü kesti: «Gene beni seviyorsun değil mi, Frank?» Ah, sevgilim, okadar iyisin ki bilsen.. Bana her zaman böyle bakar ve dünyada benim için yapamayacağın hiçbir şey olmadığını söylersin.»

Frank: «Gene de öyle» dedi.

Kadın: «O halde» diye ilâve etti. «Senden şimdi istiyeceğim şeyi de yerine getir ve bu akşam eve erken gel. Zira tam üç gecedir on birden evvel evde bulunamıyorsun ve aşkı kadın, yemekleri tekrar ısıtmaktan canı çıkıyor...»

HAFTA

Türkiyenin en büyük, en zengin ve en olgun mecmuası - Her hafta, 4 renkli kapaklar içinde 36, renkli ve dolgun sayfa ile çıkar.

Bu sayıdaki yazılardan bazıları: Atom bombası tecrübeleri dünya iklimine tesir mi ediyor? — İngilterenin Amerika Birleşik Devletlerine katılması meselesi — Yedekçinin haftalık musahabesi — Randevuye gelmiyen ruh — Ucuza satılan adalar — Dünya, açlık tehlikesi geçiriyor — Dünyanın en meşhur palavracıları — General Franko'nun kızı kime varacak? — Çıplaklar — Kozmetik komedyası — Demir perdenin önü ve arkası — Karın desen Jack — Çocuk aldırma cinayet midir? — hepsi 50 ye yakın mevzu ve hikâye...

6 INCI SAYISI ÇIKTI

Vilâ gözlerini Körn Tod'un gözlerine kaldırdı ve bu mucizenin büyüklüğü, içine verdiği sonsuz saadet bir an dilini bağladı. Gayri ihtiyari genç adama iki elini birden uzattı ve Körn Tod bu ufakık, beyaz elleri kendi kuvvetli, esmer parmaklarıyla sıktı.

— «Mr. Tod, geleceğinizden artık ümidi kesmiştim!» Vilâ'nın dili şimdi çözülmişti. «Daha evvel geleceğinizi umuyordum. Her gittiğim yerde gözlerim sizi aradı!»

— «Daha önce gelecektim, ama işlerim gecikti. Nekadar harikulâ, desiniz, Mis Moris! Şu halinizle size bakınca Limasito'daki o günler bana rüya gibi geliyor.»

Vilâ samimiyetle «Benim için o günler hâlâ sahici» dedi. «Burdaki hayat...» Omuzlarını silktilti. «İyi, hoş ama, çok sathî, çok sunî...»

Körn Tod, «Bunu nekadar çabuk anladınız!» dedi. «Bu hayatın sizi asla değiştirmeyeceğini biliyordum. Ama maskedeki yaldızın bu kadar çabuk döküleceğini tahmin etmemiştim.»

«Öyle oldu işte... Maamafih siz nekadar değişmişsiniz, Mr. Tod, Bu kadar zayıf değildiniz, Hastalık filân mı çektiniz?»

Körn kısaca, «Bir kaza» dedi. «İşlerimi geciktirmeğe de bu sebep oldu ya...»

Tam bu sırada ev sahibesi gelip Körn'ü aldı ve bir delikanlı Vilâ'nın önünde eğilerek kolunu uzattı. Mî. safirler hep birlikte yemeğe girdiler.

Sofrada Star Viley'in yanına düşmüş olduğunu gören kızın canı sıkıldı. Mütemediyen öbür tarafındaki gençle meşgul olmak istediysede Star buna hiç meydan vermedi. Durmadan Vilâ'yı lâfa tuttu, Körn hakkında naîoş imalarda bulundu ve nihayet bahsi dönüp do-laştırıp gene sabahki mevzua getirdi.

— «Kendinizden çok eminsiniz, Mis Moris» dedi. «Ama size bahsettığım o masalî aklınızdan çıkar-masanız iyi olur. Zira gece yarısı yaklaşıyor. Saati de yalnız siz durdurabilirsiniz, bundan emin olun!»

Vilâ önüne getirilen tatlı ve meyvalara elini bile sürmedi. Viley'in Körn hakkındaki imalarına inanmamıştı, ama bu masal ve gece yarısı teranesi de kızın canını sıkıyor değildi. Acaba Viley sadece blöf mü yapıyordu, yoksa bir bildiği var mıydı?

Ama nasıl olabilirdi? Mason Nort'la Halsted'ler onun Vilâ Moris olduğuna tamamen emniyet getirmeden evlerine alırlar mıydı?

Kız endişe dolu gözlerini kaldırdı ve karşıdan kendine bakan Körn Tod'un gülümsiyen gözleriyle karşılaştı. Derhal bütün cesareti geri geldi. Korkacak bir şey yoktu, tabii. Hem... genç kız Körn'ün gözlerine bakarak güldü. O gelmişti ya, artık başka şeylerin ne ehemmiyeti vardı?

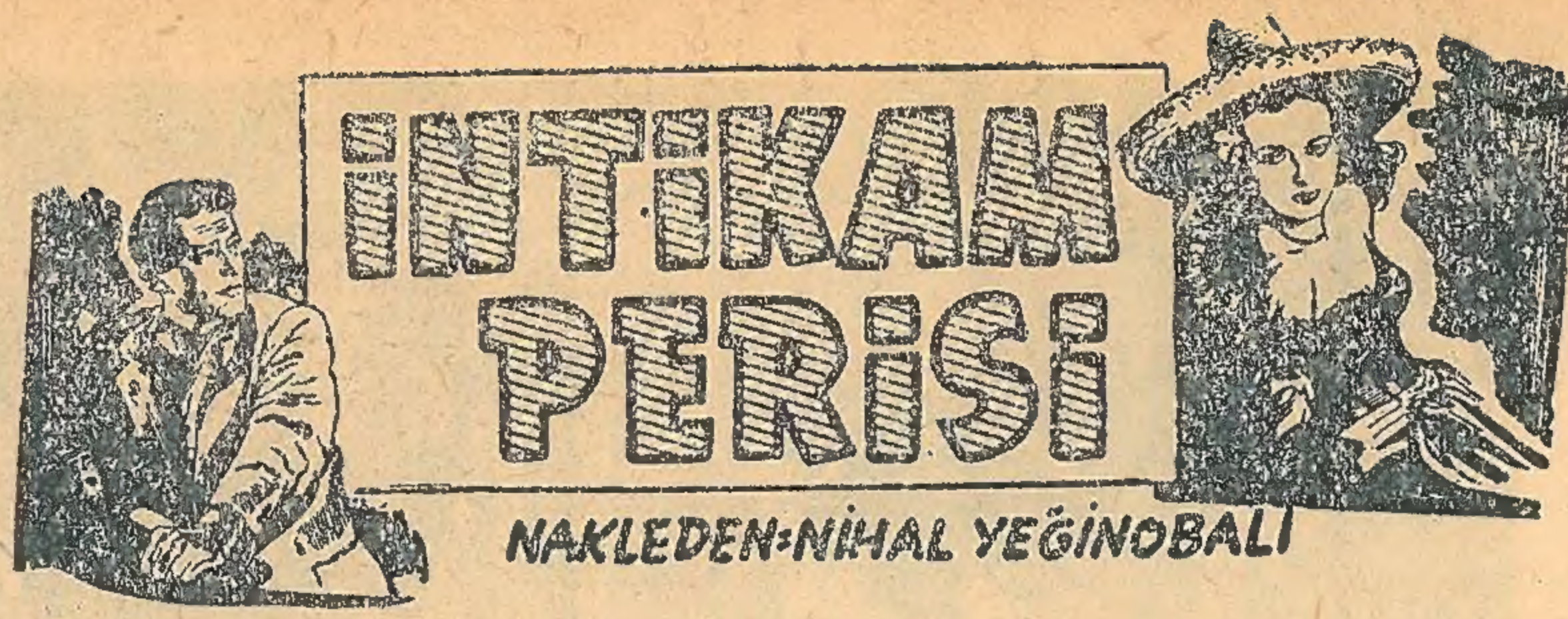
Yemekten sonra gençler dans salonuna geçtiler. Kendini genç mühendisin kolları arasında bulan Vilâ o edrece büyük bir saadet duydu ki bir an söyleyecek lâf bulamadı. Nihayet,

— «Döndüğünüze herhalde sevinmişsinizdir» diyebildi

Körn de aynı tutukluktan muztrip gibiydi. O kesik kesik, «Tabii» diye cevap verdi. «Pek çok memnun oldum.» Dansı sükût içinde bitirdiler. Sonra gidip bir köşeye oturdular. Aralarındaki sessizliğin uzayıp gideceğini anlayan Vilâ hemen,

— «İşleriniz nasıl?» diye sordu, «İnşallah bitmiştir de bir daha oraya dönmezsiniz.»

Mühendisin gözleri bulutlanı-verdi. «Maalesef işim bitmek şöyle dursun daha yeni başlıyor.» «Bir an durdu sonda, «Mis Moris, Tia Juana sizin yakın dostunuzdu. Acaba size hiç Bedbaht Ruhlar



Aşk ve Macera Romanı: 18

Gölü isimli bir gölün efsanesinden bahsetti mi?» diye sordu.

— «Tia Juana bana birçok masallar anlatmıştır, ama böyle bir hikâyeyi hiç hatırlamıyorum» diye cevap verdi. «Siz anlatsanıza...»

Körn Gölün efsanesini kısaca anlattı. Bitirince kız merakla,

— «Ee?» diye sordu.

— «İşte ben bu gölü buldum!»

— «Buldunuz mu?» Vilâ'nın sesindeki hayret o derece büyüktü, ki Körn güldü.

«Şaşmayın. Bu efsanelerden çoğu sadece masaldan ibarettir. Ama bazıları da sahicidir, işte. Bu göl senelerdir aranıyor. Bulmak nihayet bize kısmet oldu.»

ce takip ettim. Göl hiç umulmıyan bir yerde, Limasito'nun iki yüz mil kadar şimaline rashiyan bir çiftlikteydi. Çiftliği satın almak için müracaat ettiğim zaman Star Viley'in benden evvel davranmış olduğunu öğrendim tabii.»

Vilâ genç adamı korkuya benzer bir ifadeyle seyrediyordu. Kısık bir esle,

«Sonra?» diye sordu.

— «Viley'in beni yaralamasına meğer hiç hacet yokmuş. Zira ondan evvel de davranan olmuş.»

— «Kim?»

— «Juana Reyes adında bir kadın. Reyes efsanedeki İspanyol esilzadesinin, yani Dolores'in baba-

Sonra gidip bir köşeye oturdular.



— «Biz... bir başkasını daha mı var?»

Genç mühendis acı acı güldü. «Evet, gayet âdi bir manevrayla beni mağlûp etti. Ve gölü benden önce buldu. Ben de onu takip ederek gölün yerini keşfettim.»

— «Bu adam... Star Viley mi?»

Körn şüphe ve hayretle Vilâ'ya baktı. «Nerden biliyorsunuz?»

Vilâ güldü. «Âdi bir manevra dediğiniz zaman tahmin ettim. Kuzum anlatın bana, ne oldu?»

Körn Tia Juana'nın kazanının altında bulduğu kâğıt parçasını ve başına yediği darbeyi anlattı.

— «Elimde kat'i bir delil yok ama bu işi Star Viley'in yaptığından eminim» dedi «Yaram çok tehlikeliydi, haftalarca kendime gelemedim. Nihayet ayağa kalktığım zaman Viley'i sıkı göz hapsine aldım. Kâğıttaki şifremsi haritayı nihayet çözmüş olacak ki bir gün gidip gölü buldu. Ben de onu gizli-

sının adıdır. Dostunuz Tia Juana'nın soyadı da meğer Reyes'miş. Görünüşe bakılırsa ihtiyar kadın İspanyolun soyundan gelmiş benziyor. Maamafih işin asıl garip tarafı şu ki Tia Juana Reyes yirmi beş bin dolar vererek bu araziyi satın almış. Bu parayı nerden bulmuş, bilinmiyor. Ama ben Reyes ailesinin asırlardan beri eski yerlerini tekrar almak için para biriktirmekte olduklarını tahmin ediyorum. Tia Juana herhalde nihayet parayı tamamladı ve çiftliği satın aldı.»

Vilâ gencin yüzüne bakmıyarak, «Şimdi ne yapacaksınız?» diye sordu.

— «Tia Juana çiftliği aldıktan birkaç gün sonra ortadan kayboldu. Ben şimdi onu bulacağım. Çiftliğinde petrol olduğunu tabii bilmez. Bu petrolü işletme hakkını kendisinden yüksek fiatla satın alacağım.

— «İnşallah muvaffak olursunuz.»

— «Olacağından eminim!»

Genç mühendis gene gölden bahsetmeğe başladı. Kendisini saran bu mevzua okadar dalmıştı ki Vilânın halindeki tuhaflığı hiç farketmedi.

Bir müddet sonra kalktılar ve içeriki salona girdiler. Vilâ,

— «Ablanızla arkadaş olmayı çok istedim» dedi. «Ama ben buraya geldikten az sonra Bermuda'ya gitmişler.»

— «Evet, bana yazdı. Sizi iki kere aramış ama bulamamış. Birkaç gün evvel geldi. Yarın sizi ziyaret etmemize müsaade eder misiniz?»

— «O ne demek? Bilhassa rica ederim...»

— «O ne demek? Bilhassa rica ederim...»

Bu sırada İren Halsted Vilâ'yı çağırdı. Körn kızın elini bir an elinde tuttu ve,

— «Yarın görüşürüz, Mis Moris» diyerek ayrıldı.

Genç kız bir an onun arkasından baktı. Sonra dönerek Halsted'lerin yanına gitti. Mesuttu! Körn'ü yarın öbür gün, daha öbür gün görebilecekti...

Halbuki bilebilseydi, Körn'ü ne ertesi gün ne de daha ertesi gün göremeyecekti! Ve görüşmelerinin bu seferki gecikmesine de gene Star Viley sebep olacaktı.

Körn Tod Erkin'lerden çıktuktan sonra kulübe gitti. Vestiyerden çıkıp da sofadan geçerken, kumar odalarından birinin açık kapısından pek iyi bildiği bir ses kulağına çarptı:

— «Küçük Moris dilberi mi? Pek masum, pek cici bir şey, değil mi? Ama ben onu memnu minkada da tanırdım, dostum. Onun için sizi temin ederim ki görüldüğü kadar saf değildir?»

İkinci bir ses, «Sarhoşsun, Star» dedi. «Kendine gel. Genç kızlar hakkında böyle şeyler söylenmez.»

— «Genç kız ha? Genç kızdın bahseden kim, dostum? Ben Vilâ Moris'den bahsediyorum. Ama orada adına Centilmen Ceof'un Bili derlerdi. İhtiyar bir kumarbaz vardı. Babası derbederdi ama...» Viley sarhoş arhoş güldü. «Sen onu dedemin külâhına anlat. Buz gibi herfin...»

Viley cümlesini tamamlıyamadı. Birisi onu yakasından tutmuş ve bir topağ gibi döndürmüştü. Viley, Körn Tod'un ateş püsküren gözlerinin içine baktı ve içki kokan bir kahkaha savurdu. Körn öfkeden tanınmıyacak hale gelmiş bir sesle,

«Geri al söylediklerini!» dedi. «Geri al o alçak yalanları yoksa alimallah beynini patlatırım senin!»

Ama Star içkinin verdiği küstahlıkla yeniden güldü.

— «Ama kavalyesin ha! Bu kadar öfkeye ne hacet, dostum! Söylediklerim doğru mu, yoksa yalan mı sen daha iyi bilirsin! Herkesten daha iyi bilmen lazım! O تنها yollarda az mı...»

Körn'ün yumruğu Viley'in doğrudan doğruya ağzına indi. Viley geri geri giderek bir masaya yaslandı. Uzun bir vazoyu kavradığı gibi bütün kuvvetiyle karşındaki adama fırlattı. Bir an onra bir el onu masadan kaldırarak duvara çarptı ve Star Viley, içinde parlak yıldızların maytap gibi çıktığı bir karanlığa gömüldü.

XV

KAYIP!

Vernon Halsted'de bir istihale vücade gelmişti. Genç çocuk dalgın dalgın dolaşüyor ve durmadan öteye beriye çarpıyordu. Erkin'lerdeki partiden sonraki sabah kahvaltıda onun iki lokma bir şeyi zorlukla yuttuktan sonra sofradan kalkışını seyreden annesi, (Arkası 14. sayfada)

SİLÂH SESLERİ



Nakleden: S. DERMAN

Bütün evi derin bir sessizlik bürümüşü ve arasına hızlanarak den başka bir şey işitilmiyordu.

Mr. Ward, sabaha karşı bir silâh sesi duyarak yerinden fırladı. Sağları korkudan dimdik olmuş ve özüleri karanlığı delmek istercesine açılmıştı. Gerçi Amerika çiftliklerinde yaşayanlar böyle seslere alışık olurlardı ama gecenin bu saatinde, hem de sanki evin içinde atılmış gibi yakından gelen bu sesin mânası ne olabilirdi acaba? Zavallı adam şaşırıp kalmıştı. Hemen yerinden kalktı ve parmaklarının ucuna basarak ahşap binanın camları döven yağmur gürültüsünün her tarafını dolaştı. Fakat dikkati çekecek hiçbir şeye rastlamayınca yine yatağına döndü. Sözlerine güleceklerini düşünerek kimseyi uyan-dırmağa da cesaret edemiyordu. Zira akşam yemeğinde hayaletler hakkında okadar çok şey söylenmişti ki Mr. Brown'un bunların tesirinde kalarak saçmalamağa başladığını zannedecekleri gayet tabii idi.

Kendisini zorlayarak yeniden uyumağa çalıştı ve tam dalmak üzereyken birdenbire evvelkinden daha şiddetli bir patlama duyarak çıldırma derecelerine geldi. Hem bu sefer tetik âdeta odanın içinde çekilmişti ve Mr. Brown sesin h-tizazını hâlâ kulaklarının zarında hissediyordu. Elleri öyle çok titri-yordu, ki şamdanı yakarken üst üste beş kibrit çakmağa mecbur oldu. Önce eğilip karyolanın altına baktı ve sonra bütün dolapların içini tekrar aradı. Hiçbir şey yoktu.

Bir sigara yakarak yatağına uzandı ve aynı zamanda dehşet dolu bir feryat koparmaktan kendini alamadı. Odanın beyaz boyalı tavanı taze kan damlalarile yer yer lekelenmişti.

Hafif bir baygınlık geçiren Mr. Ward, ayıldığı zaman bütün ev-halkını başına toplanmış buldu. İkinci patlayışı hepsi duymuşlardı. Her kafadan bir ses çıkıyor, fakat ortaya vaziyeti aydınlatabilecek en küçük bir fikir bile atan olmuyordu.

Sinirleri fena halde bozulmuştu. Bu yüzden de sabahın alaca karanlığında karşısına çıkan koca-man ağaçları ve kaya parçalarını ilk nazarda korkunç mahlûklara benzetip ürpertiler geçire geçire istasyona ulaştı.

Aradan bir hafta geçti ve Golden City'deki işlerini bitiren Mr. Henry evine dönerken tecessüsünü yenemiyerek fırtınalı gecede misafir kaldığı çiftliğe bir kere daha

Mr. Henry Vard, Golden City'ye gidecek olan trene yetişmek mecburiyetindeydi. Bu yüzden de atını dört nala Nyles-trom istasyonuna doğru koşturuyordu. Yola çıktığı zaman hava güzeldi, fakat şimdi gökyüzünü simsiyah bulutlar kaplamaya başlamıştı, hele hızını gittikçe arttıran soğuk kuzey rüzgârı hiç de hayra alâmet değildi. Nitekim çok geçmeden bardaktan boşanırcasına bir yağmur bastırdı. Henry'nin ilerlediği patika üzerindeki çukurlar çabucak küçük gölcükler halini almışlardı, biraz sonra da bütün civar su altında kaldı. Henry Ward'ın bu vaziyette yoluna devam etmesine imkân yoktu. Halbuki istasyona varabilmesi için daha en az bir saat isterdi. Hemen sola saptı ve birkaç yüz metre ilerdeki çiftliğe ait evlerden birinin kapısını çaldı.

Ev sahipleri çok iyi insanlardı. Henry'yi hemen içeriye buyur etti. ler, sırtındaki ıslak elbiseleri çıkarıp ocağın yanına astıktan sonra önüne de sıcak bir fincan çay bırakarak onun bir soğuk algınlığına yakalanmaması için ellerinden geleni yaptılar.

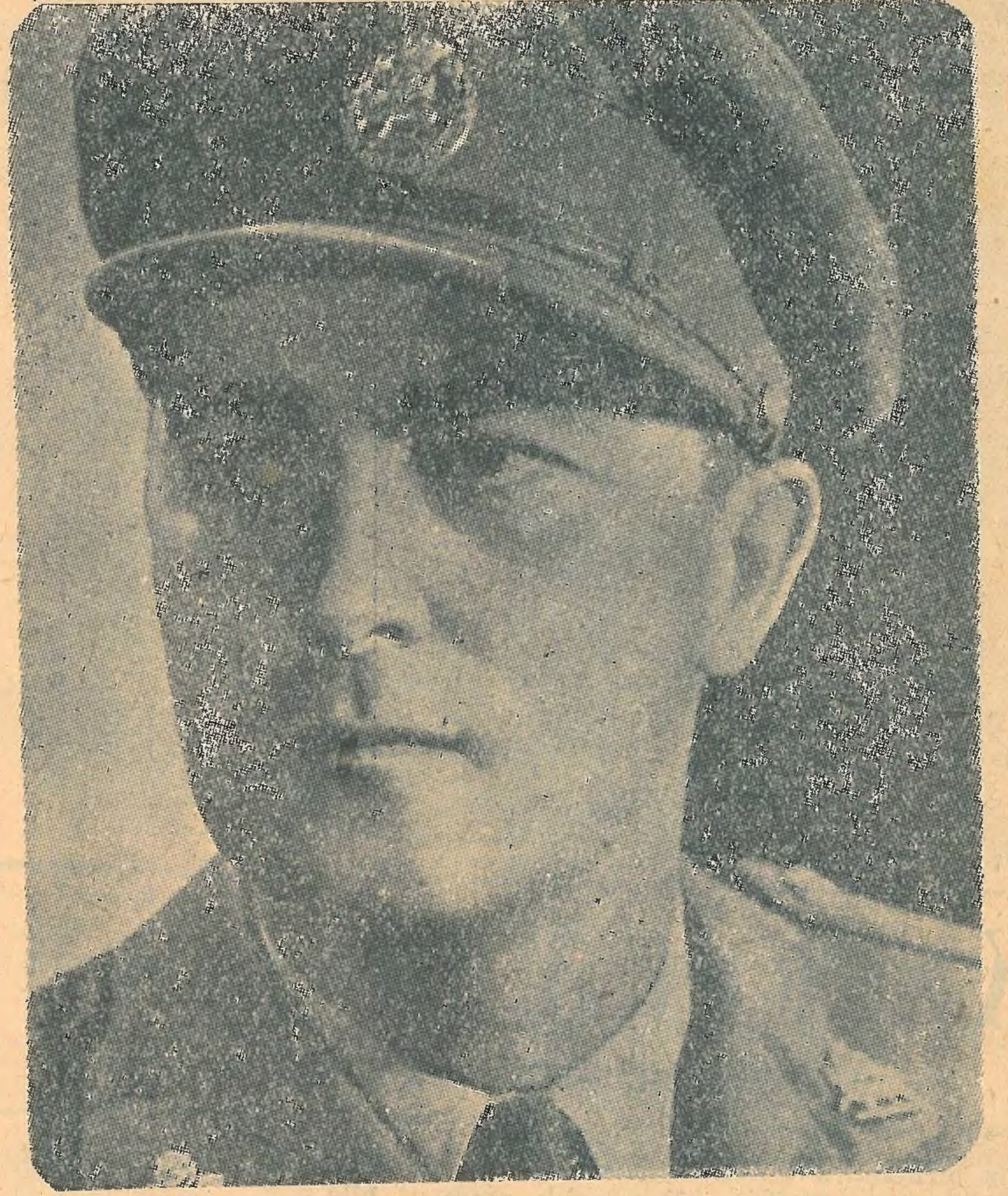
Hava iyice kararmıştı ve yağmur bir türlü dinmek bilmiyordu. Gerçi Henry bu temiz kalbli insan-ları dah afazla rahatsız edeceği için üzülüyordu ama, geceyi orada geçirmekten başka çare de yoktu. Onlar da bu hususta ısrar edip duruyorlardı zaten.

Yemek vakti gelince hep beraber sofraya oturdular. Bir yandan evde yapılmış olan nefis şaraptan içiyor, bir yandan da havanın günden güne bozmakta olduğundan ve son zamanlarda iyice fırlayan zahire fiatlarından bahsediyorlardı.

Nihayet bunlar hakkında, söyle-necek bir tek kelime bile kalmayınca kadar konuştuktan sonra mevzuu hayaletlere intikal ettirdiler ve herkes böyle tüyler ürpertici, süslenmiş, çeşitli hikâyeler anlatmaya başladı. Bu suretle saatin nasıl ilerlediğinin farkına bile varmadılar. Öyle ki odalarına çekildikleri zaman köydeki kilisenin çanı on ikiyi vuruyordu.

Çok yorgun olan Henry, başını yastığa koyar koymaz uykuya daldı.

SİNEMA



Brian Aherne

Hayatı Aslen İngiliz olan Brian Aherne sahneye üç yaşında çıktı. Birçok mekteplerde dolaştı ve tahsilini tamamladıktan sonra birçok işlere girdi çıktı. Bu işlerden hiçbirisi onu tatmin etmiyordu. Nihayet Londra'ya gitti ve orada sahneye çıkıp artist olmağa karar verdi. Talihi kendine yaver oldu ve ilk baş vurduğu prodüktör kendisine iş verdi. Bu 1923 senesindeydi. Brian kıymetli bir aktör olduğunu hemen ispat etti. Ona verilen roller gitgide iyileşti. Brian arada sırada sessiz filmlerde de rol alıyordu.

Amerikaya gidişi

Kendine gitgide büyük bir şöhret yapan Brian'ın namı Amerika'ya kadar yayıldı. Genç adam Broadway'den bir teklif aldı. Bu teklifi kabul etti. The Barrets of Wimpole Street piyesinde meşhur sahne artisti Katherine Cornell'in karşısında, baş rolde oynadı ve bütün seyircileri altüst etti. Hollywood'dan bu yakışıklı artist durmadan teklifler yağıyordu. Bu teklifleri bir müddet reddeden Brian nihayet filmlerde oynamayı kabul etti. Büyük filmleri arasında Oğlum Oğlum, Juarez ve Korkusuz Kaptan hâlâ akıllardadır.

Hususiyetleri

Son zamanlarda gene Broadway'e dönmüş olan Brian gayet kibar, asil ve kültürlü, hakiki bir İngiliz centilmenidir. Mavi gözlü, koyu kumral saçlıdır. Sportmendir ve uçuculuğa meraklıdır.

uğramağa karar verdi. Belki de bu suretle o esrarengiz silâh sesleri hakkında bir şeyler öğrenebilirdi.

Ev sahibi Mrs. Boer'le karşı karşıya oturup bir müddet havai-yattan bahsettiler. Sonra Henry lâfı döne dolaştıra mahut mesele-ye getirdi. Fakat kadının gözleri korku ile büyüyeceği yerde alaylı tebessümlerle ışıldamağa başlamıştı. Henry Ward şaşırıp ve kadının kendini tutamıyarak şen kahkahalar koyuverdiğini görünce büsbütün meraklanarak sordu: «Niçin gülüyorsunuz? Ben tuhaf bir şey mi söyledim yoksa?»

Mrs. Boer: «Hayır, diye cevap verdi. O gece aklımızdan ne müthiş şeyler geçirdiğimizi hatırladım da onun için güldüm» ve anlatma-ğa başladı: «Sizi misafir ettiğimiz odadaki dolapların üzerinde içleri evde imal ettiğimiz şarapalrila dolu şişeler vardı Siz yatmadan önce ocağı yakınca şaraplar da ısınarak bir müddet sonra tapalarını fırlatmışlar, bu arada birkaç damla şarap ta tavana sıçramış. Uyku sersemliğiyle bunu düşünemiyerek sizi boşu boşuna korkuttuğumuz için özür dileriz efendim».



Kasket Yüzünden

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Kış birdenbire bütün şiddetle başlamıştı. Halbuki dört aylık bir tatil geçirmek üzere Kanada'ya gelmiş olan Mr. Robert Brown, soğukların böyle birdenbire bastıracağını düşünmüyerek yanına değil kalın paltosunu, şapkasını almadan yola çıkmıştı.

Bu yüzden de hiç olmazsa bir hazır kasket edinmek lüzumunu hissederek bütün mağazaları birer birer dolaştı. Fakat önüne çıkardıkları şapkaların hiçbirisi kocaman başına uymuyordu. Nihayet dükkân sahiplerinden biri ona ısmarlama bir kasket yapmayı teklif etti. Zaten birkaç gün evvel on iki tane kasket sipariş etmiş olan bir müşterinin getirdiği kumaştan da tam bir şapkalık artmıştı.

Bu Mr. Brown'un istediği gibi kalın ve yumuşak bir kumaştı. Gerçi deseni biraz gözahıcı idi ama bu da okadar mühim bir kusur sayılmazdı. Mr. Brown, ölçüsünü aldırdı ve kaparoyo bırakarak dükkândan çıktı.

Aradan bir hafta geçti, havalarda daha çok soğumuştu. O gün akşam doğru tekrar şapkacıya uğrayan Robert, kasketinin dikilmiş olduğunu görerek derin bir nefes aldı. Zira başının üşüyeceğinden korkarak günlerdenberi küçük bir otel odasına kapanıp kalmıştı. Kasketi giyer giymez hemen şehrin ışıklı caddelerini, büyük mağazalarının önünde durup süslü vitrinleri uzun uzun seyrederek, arşınlamaya başladı. Nihayet vaktin epeyce ilerlemiş olduğunu gördü ve bir dükkâna uğrayıp karın doyuracak bir şeyler aldıktan sonra otelin yolunu tuttu.

Akşam yemeğini yiyen Mr. Brown, ocağın önündeki rahat koltuğa oturup dudaklarının arasına da iyi einsten bir pipo yerleştirerek, kibrit çıkarmak için elini cebine sokunca birdenbire hayretle irkildi. Parmaklarının yadırdığı bu nesne, içi beşer ve onar liralık banknotlarla dolu bir cüzdandı ve işin onu şaşırtan tarafı da bu cüzdanın kendisine ait olmamasıydı. Zaten adamcağzı ömründe bu ka-

dar çok parayı bir arada hiç görmemişti bile.

Aklına ilk gelen şey bunu oda-

mış olduğu ceketinin cebine yanlışlıkla koymuş olması ihtimaliydi. Fakat bu çeşit dalginlikler yapmıyacak kadar açık göz görünüyordu. Cüzdanı haris bakışlarla süzerek ve istemiye istemiye, Robert'in tahminini boşa çıkardı. Oteldeki diğer müşterilerin arasında da cüzdan kaybeden hiç kimse yoktu. Olsaydı bile bunun Mr. Brown'un cebine nasıl girmiş olduğunun izahı bir hayli tuhaf kaçacaktı.

Robert ertesi sabah can sıkıntısıyla uyandı. Günlerden pazardı ve caddeler çok kalabalıktı. Belki biraz açılış ümidiyle hemen sokağa fırlıyarak şehrin içinde saatlerce dolaştıktan sonra öğle vakti mütevazı bir lokantaya girdi, yemek yedi ve tam kapıdan çıkarken sol cebinde bir ağırlık hissederek durakladı. Bu da neydi acaba? Parmaklarının soğuk, sert ve yuvlak bir şeye temas ettiğini hisseden Robert birkaç saniye sonra gözlerine inanmıyordu. Çünkü bu defa ebinden, hayatında ilk defa gördüğü koskocaman bir altın saat çıkmıştı.

Zavallı adamı müthiş bir korku aldı. Türlü türlü şeyler düşünüyordu. Bunları cebine, Robert'in okka altına girmesini isteyen bir düşmanı koyuyordu belki de. Öyle ya, yer yüzünde onun kötülüğünü arzu eden insanlar da olabilirdi.

Mr. Brown kararını verdi ve derhal en yakın polis merkezine müracaat ederek hâdiseyi bütün tafsilâtı ile anlattı. Komiser akıllı bir adama benziyordu. «Şimdi sanki hiçbir şey olmamış gibi şehirde gezmeye devam edin, dedi. Ben de sizi takip edeceğim, fakat siz bunu bildiğinizi sakın belli etmeyin. Bir saat sonra tekrar burada buluş-

Robert bunlardan hiçbir şey anlamamıştı. Bununla beraber komiserin söylediklerini harfi harfine yerine getirdi. Karakola döndüğü zaman ise başında kendi kasketinin bir eşi olan hırpani kılıklı bir adamın komiserin yanında durduğunu görünce büsbütün şaşırdı.

Mr. Brown'a memnuniyet dolu bir nazar atfeden enerjik polis memuru: «Lütfen sağ cebinizi yoklay masınız, bayım» diyordu. «Bakın bu sefer ne bulacaksınız.»

Biçare Brown handiyse küçük dilini yutacaktı. Çünkü şimdi de avucunda bir inci gerdanlık ışıltıyordu. Komiser sözüne devam etti: «Biraz önce otobüs durağında beklerken bu adamın cebinize bir şey koyduğunu fark etmediniz herhalde. Halbuki ben günlerdenberi onların peşindeyim ve yakalarına yapışmak için de böyle bir fırsat zuhurunu bekliyordum.»

Tevkif edilen hırsız suçunu itiraf etti ve yankesicilik yapan on iki kişilik bir çetede çalıştığını söyledi. İçlerinden altısı, çetenin faal elemanlarıydı. Çarptıkları eşyaları da başlarında aynı renk kasketler taşıyan öteki altı kişinin ceplerine koyarak, böylece yakalandıkları zaman paçayı kolayca kurtarmak ifkânını hazırlıyorlardı. Zira üstlerinde hiç bir şey bulunamayınca kimse onları deliğe tıkamazdı.

Başında cicili bicili kasketiyle sokak sokak dolaşan Mr. Robert Brown'u da aralarına yeni iltihak eden pasif azalardan biri zannetmişler ve vurgunlarını adamcağzın cebine atmaya başlamışlardı...



O sabah uyandığı vakit ilk aklına gelen şu oldu: "Bugün tam otuz üç yaşına girdim."

Kalktı, çayını içti. İtina ile giyinip tarandı ve sonra bir koltuğa oturup düşünmeye daldı:

"Ne zamandan beri karar verdim. Otuz üç yaşına basınca evleneceğim. Asil bir aileye mensubum. İnce, uzun ve söylediklerine göre de yakışıklı bir gencim. Tahsilim yüksek. Malî vaziyetim de iyi. İyi de ne demek; fevkalâde! Yakında babamdan kalan koca fabrika da bana miras kalacak. Kendini beğenmiş egoist bir insan değilim. Bir genç kız bundan fazla ne istiyebilir? Benim gibi bir erkek, ideal bir koca olur. Maamafî bu iyi vasıflar varken önüme çıkan ilk kızla da evlenmemeliyim!"

Tam bu sırada aklına takılan bir ad üstünde durdu. Ayşe!.. Öyle ya, ayşe ne olacaktı? Birden canı sıkıldı. Bu güzel dulu aşağı yukarı altı sene-denberi taniyordu.

Gerçi, birgün bu münasebetin kesileceğini ikisi de biliyorlardı ama Ayşe bu.. İster misin, ağlamaya, bağırıp çağırmaya başlasın?..

Birden kapı hızlı hızlı vuruldu. Orhan yerinden sıçradı. Ayşe ile göz göze geldiler. Minyon tipli, sık bir kadındı. Orhan bu güzel dula sanki hayatında ilk defa görüyormuş gibi dikkatle baktı. Hele getirdiği çiçekleri vazolara dağıtırken ne kadar da cana yakındı...

Orhanın kalbi acı il burkuldu. Sinirli sinirli odada bir aşağı bu yukarı dolaşıyordu.

— Şey Ayşe sana bir söyleyeceğim var ama...

— Aması ne? Ne oldu kuzum söylese?

— Ayşe hayat bu!.. Seninle geçen altı seneyi hiçbir zaman unutamıyacağım fakat...

— Fakat?..

Ayşe gözlerini Orhana dikmiş merakla bekliyordu. Orhan bu bakışlardan kaçınmak için başını çevirdi. Utancını gizlemek isterken kabalaştı.

— Evlenmeğe karar verdim!

Nakleden: Leylâ BEKEM

Ayşe sapsarı kesildi. Birşeyler söylemek istedi fakat âdeta dili tutulmuştu. Orhan Ayşenin bağırıp çağıracağını sanmıştı ama korktuğuna uğramadı. — Mademki böyle istiyorsun peki Orhan. Ben de bu altı seneyi hiçbir zaman unutmıyacağım. İnşallah bir başkası ile mes'ut olursun.

Orhan şaşıp kaldı. Bunu hiç beklemiyordu. Bu sözler pek ağıra gitmişti. Gururlu ve kendini beğenmiş olduğu için istediği olduğu halde gücenmişti. Maamafî işler yolundaydı. Demek onu tahmininden daha kolay başından savabilecekti.

— Ne zaman evleniyorsun?

— Vallahi daha belli değil. Evvelâ münasip birisini bulayım da..

Ayşenin yüreğinden bir taş düştü. Gözlerinin içi güliyordu artık. Gelip kolunu Orhanın boynuna doladı, eli ile hafifçe yanağını oksamağa başladı.

— İnşallah istediğin gibi bir kız bulursun. O zaman memnuniyetle aramızdan çekilirim. Yalnız bu arada lâalettayın bir kızla evlenecek bir adam olmadığımı da unutma..

Orhan bu sözlerle bayıldı. Pophoplanmasını pek severdi.

— Evet Ayşeciğim hakkın var.

— Bak beni dinle! İstersen söyle yaparız. Sen seçtiğin kıza bana söyle. Şayet onu tanıyorsam, sana faydam olur. Ne olsa kadın kadını erekten kolay anlar. O zaman sana lâylık olup olmadığımı anlarız.

Orhan Ayşenin bu teklifini gayet tabii karşıladı. Hattâ bunun için tekrar tekrar teşekkür de etti.

— Ayşe galiba aradığım kıızı buldum. Bilmem tanıyor musun. Sevim T... Ayşe:

— Sevim T... mi? A tanımaz olur muyum. Zeki, güzel bir kızdır. Annesinin vefatından sonra evin hâkimi ol-

du. Babası onu pek sever, yalnız lâf aramızda ama babası kızından biraz da korkar galiba. Tatlı kızdır. Kocasını muhakkak ki mesut eder. Yalnız dizginleri onun eline vermek şartıyla tabii. Kararın kat'i mi?

Bu tarif, Orhanın ne'sesini söndürmüş olmalıydı. Durgunlaşmıştı.

— A, hayır kat'iyyen. Kılıbık bir koca olmağa hiç de niyetim yok.

Bir kaç hafta sonra tekrar; Ayşeye malûmat almağa gitti.

— Güzin R., diye Ayşe tekrar etti. Fevkalâde. Asil bir ailenin kıızı. İyi kalpli, zengin, güzel bir kız. Karakteri çok iyidir. Fakat henedense yirmi-beş yaşına geldiği halde hâlâ bekâr. Bu hepimiz için bir muamma. İki sene evvel nişanlıydı. Neden bilmiyorum. Nişanı birdenbire bozuldu. Güzin de annesi babası ile şarka gitti. Bir sene kadar orada kaldılar. Zavallı kız.. Ama belki de dedikodudur.

— Ya! Öyle mi? Bilmiyordum. Lâkin sinek ne kadar ufak olsa yine mide bulandırır.

Orhanın ümidi kırılmadı. Arama-ya devam etti. Birgün yine Ayşeye danıştı. Aldığı cevap da şu oldu:

— İnci mi? Pek beğenirim. Çok akıllı, zeki bir kızdır. Gayet hazır cevaptır. Hattâ bu yüzden ailesi, bir iki aile ile dargınlar da. Daha dün halanda idim. O da vardı. Erkeklerle nasıl alay ettiğini görmeliydin! Erkekleri çok hor görüyor. Hepsini bir iki kelime ile gülünç mevkîye sokmasını okadar iyi beceriyor ki...

— Ne diyorsun? Benimle de alay etti mi?

— Vallahi senin hiç bahsin olmadı. Zaten lâf arasında erkeklere, para kazanıp kadınlara yedirmeğe memur mahlûklar gözüle baktığını da söylemişti.

O gün bugündür Orhanın kız arama hevesi tamamen sönmüş görünüyör. Ayşe ile evleneceklerini bile söylüyorlar.



NAT PINKERTON



PINKERTON MİS DOR-
YAN ALEYHİNDE SÖYLEDİ-
ĞİM AĞIR SÖZLERİ AF-
FEDİN. OĞLUMUN İYİ-
LİĞİNİ DÜŞÜ-
NÜYORDUM.

ANNELİK
HİSLERİ-
NİZİ ANLI-
YORUM BA-
YAN.



BÜYÜK OĞLUM DİKSON'UN
EVLENMEĞE NİYETİ YOK.
BENSE BOMONT AİLESİNİN
DEVAM ETMESİNİ İSTİYO-
RUM. TEK ÜMİDİM STU-
ARTTA. O DA PEK
HAVAI.

EVET. EVLEN-
MEK İSTEMİŞ.
HEPSİNİ SİZ
BOŞMUSSU-
NUZ.



YALAN EFENDİNİ YALAN!
BEN ONUN EVLENMESİNİ
İSTİYORUM. HATTA MİS
DORYANLA.



SAHİ Mİ? SÖZ-
LERİNİZ BİRBİRİNİ TUT-
MUYOR. DÜN EVLENME-
LERİNİ İSTEMİYORDU.
NUZ.. NE OLDU?

YORGUN
VE ENDİŞE-
Lİ BİR İH-
TİYARI AF-
FEDİN. SİZE
OĞLUMU
ANLA-
TAYIM.



STUART BİR MİLYONERDİR
AMA PARA KIYMETİ BİLMEZ
ZAYIF, ÇİLGİNDİR.. ÇAPKIN.
DİR DA.. HER GÖRDÜĞÜ-
NE KAPILIR

ÇOK ADI
BİR KA-
RAKTER
TAVSİF
EDİYOR-
SUNUZ



OĞLUM İYİ
BİR KIZIN
SEVGİSİNE
MUHTAÇ

HMMM!

Mr. BOMONT OĞLUNU ANLATIYOR



OĞLUNU BU KADAR
YEREN ANNE HIÇ
GÖRMEDİM

YOK... İYİ TA-
RAFLARI VAR.
DIR.. MİS DOR-
YAN GİBİ BİR
KIZ ONU ADAM
EDEBİLİR.



BAYAN BOMONT! BANA BİR TİL-
KİYİ HATIRLATIYORSUNUZ.. ÇOK
KURNAZSINIZ AMA KAFİ
DERECEDE DEĞİL..

NE
DEDİ-
NİZ?



OĞLUNUZU, DORYANLA EVLENME-
LERİNE ENGEL OLAYIM DİYE
BANA KÖTÜLÜYORSUNUZ. SİZ
HAIN, SİNSİ BİR ACÜZESİ-
NİZ.. AMA ZEKÂ-
NİZ KİT.



SİZİN ZEKÂNIZ DA PEK
PARLAK.. HİYLEMİ SEZ-
DİNİZ. SİZE MUHTA-
CIM.. BANA YAR-
DIM EDİNİZ..

TELEFONDAN
BAY PINKER-
TONU İSTİYOR-
LAR.



GANDER'DEN
BİR RADYOGRAM.
BAYAN DORYAN
YARIM SAATE
KADAR HAVA MEY-
DANINA İNİYOR.
KENDİSİNİ KAR-
ŞILAMANIZI İSTİYOR



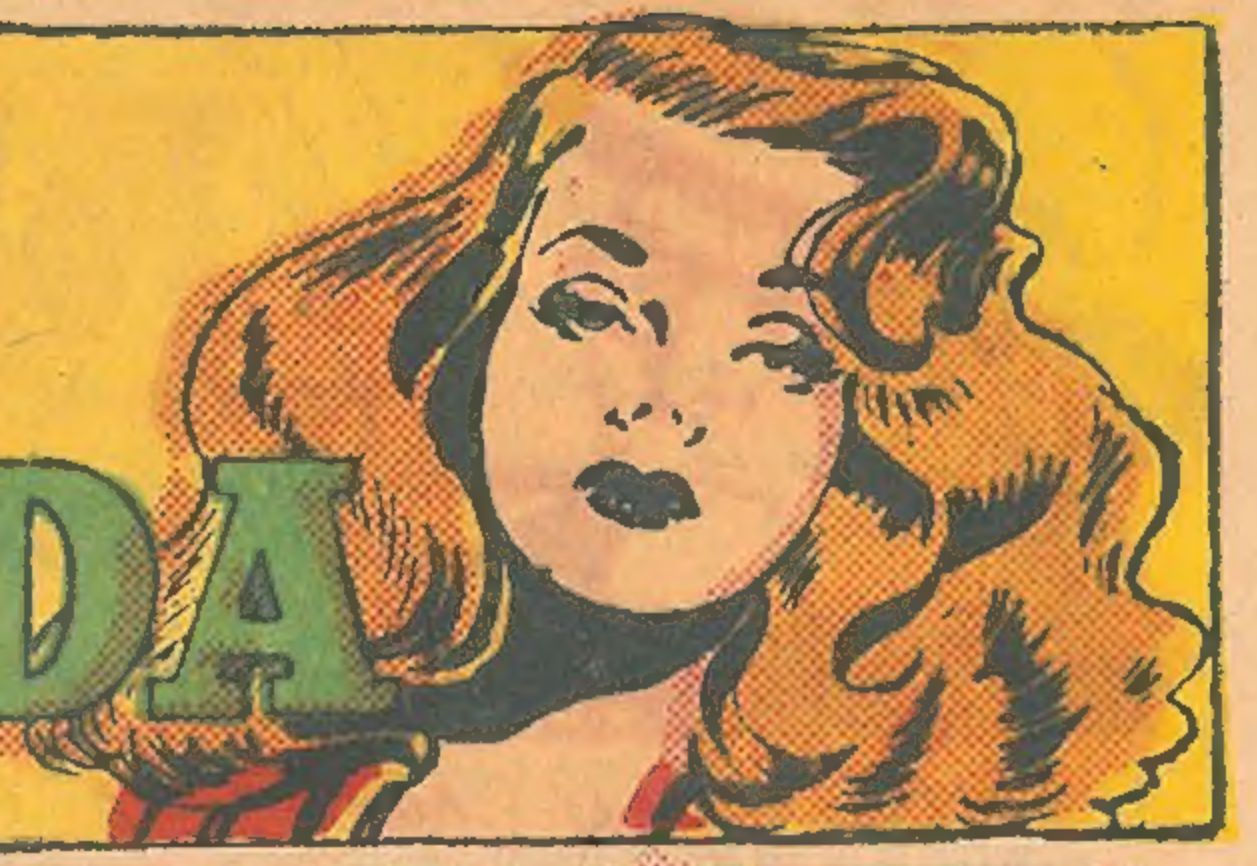
DERHAL GİTMEN LÂZİM
ÇOK ACELE BİR İŞ
ÇIKTI.

PEK ÂLÂ..
YİNE GÖ-
RÜŞÜRÜZ
PINKER-
TON.

PINKERTON İZİNİSTEDİ | ARKASI VAR



İKİ AŞK ARASINDA



MİRMANIN ÇIKTIĞI EVE GİREN ALAN CEBİNDEN BİR HAYLİ PARA ÇIKARIP MASANIN ÜZERİNE BIRAKTIKTAN SONRA KADINDAN LAF ALMAGA ÇALIŞIR--

BENİ İYİ DİNLEYİN VE YALAN SÖYLEMEYİN. NİSANLIM BENİM ÇOCUĞUM OLAMAYACAĞINI BİLMİYOR. BENDE BU YÜZDEN ONUNLA EVLENMEĞE TEREDDÜT EDİYORUM. ŞAYET DÜŞÜNDÜĞÜM GİBİ. BU ÇOCUK ONUNSA DÜNYANIN EN MES'UT ADAMI BEN OLURUM.

ZATEN BEN MATMAZELE "SEVGİLİNE DOĞRUYU SÖYLEYİYORDUM. BUNUN BÖYLE İYİ BİTECEĞİNİ BİLİYORDUM ZATEN.

DELİKANLININ YÜZÜNDEKİ İFADEDEN KADIN BİR HATA İŞLEDİĞİNİ ANLAR.

VERDİĞİNİZ İZAHATA TESEKKÜR EDERİM. BENİMDE İSTEDİM BU KADAR DI ZATEN.

FAKAT, BEN SİZE BİR ŞEY SÖYLEMEDİM Kİ... HEM İŞİN ASLINI BEN BİLE BİLMİYORUM.

O ALLAN, BURADA MİSİN SEN. MİRMA İLE GİTTİN ZANNEDİYORDUM.

ARTIK KIZINIZLA SOKAĞA ÇIKMaktan VAZ GEÇİYORUM BAYIM.

DELİKANLI ACIK KONUS YOKSA HALİN FENA OLUR

SAKİN OLUNUZ ŞİMDİ İZAH EDECEĞİM. KIZINIZ TOM İSMİNDE BİRİYLE MÜNAŞEBETTE BULUNDUĞUNU BİLİYORDUM. AMA BU KADAR İLERİ GİDECEĞİNİ ZANNEDİYORDUM. ŞİMDİ KIZINIZIN BİR ÇOCUĞU VAR. SEREFİMİ KORUMAK İÇİN BANA NE KADAR HAKKI

SÜKUT PARASI VERECEK SİNİZ.

ALÇAK REZİL SANA PARA DEĞİL TOKAT ATARIM. KIZIM BİR MELEK KADAR TEMİZDİR. YEMİN EDEBİLİRİM Kİ...

SİZİN OSIRALARDA ÇOK İŞİNİZ VARDI. SİZİN AİLE TAM BİR MODEL AİLE. ZEVCENİZ YAZİYETİNİ PERÇİNLEMELİK İÇİN MUHAKKAK KIZINIZA YARDIM ETMİŞTİR. ESASEN KADINLAR BU HUSUSLARDA ÇOK CABUK ANLAŞIRLAR.

ALAN ASABI BİR HALDE DAİREYE GERİNİN YANINA KOSAR.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

UBALDO'YU SALLAMA ALIYORLAR KEN
ANNESİ ORORA'YA BİRŞEYLER SÖY
LEDİ.

BEN DE BİLMİ
YORDUM VALLAHİ..

NEYE GELECEĞİNİ HABER
VERMEDİN.. ORTALIK ÇOK
PİS..

ÇAY HAZIRLANINCAYA KADAR ORORA EVİ GEZDİRDİ
BU DA KÖPEĞİM TEKSAS
AMA BİZ ONA "KIRLOŞ", DERİZ
AYAKLARIYLA HERKESİN ÜSTÜ.
NÜ KİRLETİR

TANIŞTIĞIMIZA
MEMNUN OLDUM

"Annesi iki âşık gence baki-
yordu. Kuşlar cıvıldaşıyorlardı.
Bunlar da kuşlar gibi....." ÇOK
GÜZEL ORORA..."KUŞLAR", KİM?

ERKEKLE KIZI...
HİKÂYESİNİN KAHRA.
MANLARINI...

PEKİ.. BUNDAN SONRA
NE YAPACAK-
LAR?

BENİM ÇİZDİĞİM PLANA
GÖRE ÖPÜŞMELERİ LÂZİM.

SEVGİLİM BİZ SE-
NİN HİKÂYENDEKİ KUM-
RULARDAN FARKLI
DEĞİLİZ..

UBALDO KIZI SARAR, SARMALAR..

BU SIRADA BİR ÖKSÜRÜK VE UÇ ÇAY
FİNCANIYLA BAYAN AZTİRİD GELDİ.

ORORA!

ORORA SÜÇÜSTÜ YAKALANMIŞTI. UTANDI. ANNE
SİNİN YÜZÜNE BAKAMADI. FAKAT UBALDO
TEBESSÜM EDEREK SÖZE BAŞLADI.

BAYAN AZTİRİD KIZINIZ ÇOK İYİ...
YAZIYOR.. SİZİ TEBRİK EDERİM...
MÜSAADE EDERSENİZ YAZDIĞI
HİKÂYESİNİN BİR PARÇASINI OKU-
YAYIM.

MAKİNEDEDEN KÂĞIDI ÇIKARDI. OKUMAYA BAŞ-
LADI.

"Annesi iki âşık gence bakıyordu.
Kuşlar cıvıldaşıyorlardı. Bunlar
da kuşlar gibi" diye düşündü, Az
sonra uçup gidecekler...



8/2

"Bunun üzerine delikanlı ayağa kalktı.
Kızın annesine: Ben kızınızı seviyo-
rum. Bütün kalbimle seviyorum. Çünkü
o iyi, güzel ve bir zambak gibi temizdir.
Müsaade ederseniz evlenmemizi
istiyeceğim" dedi.....

CÜMLE BİT-
MİŞTİ. FAKAT UBAL-
DO OKUMAYA DEVAM
ETTİ.

İki genç hakikaten
kuşlar gibi sevişiyorlardı.
Gökyüzünü seviyorlardı. Kız
orada hayaller kurmak.. Er-
kek se onu yormak için..
İkisi bir tek şeyde, gökyü-
zünde birleşmiş tek vücut
tek kalp olmuşlardı.

BAYAN AZTİRİDİN GÖZLERİ
ŞAŞKINLIKTAN BÜYÜDÜ.

ORORA! KÂĞITTA
HAKİKATEN BUNLAR
YAZILI MI?



78/2



ARKASI VAR



AYRILIK GECESESİ



Aşk ve Macera Romanı: 3

Yazan: Kemalettin Tuğcu

İstanbuldayken arkadaşlarımla buluşur; kır gezmeleri yaparken mandolini de yanıma alırdım. Rum arkadaşlarım da bulundugundan epeyce oynak havalar öğrenmiş; bazan kitaraların tempo-siyle çaldığım parçalarda çok muvaffak olmuştur.

Bir gün, can sıkıntısıyla, artık okuyacak roman bulamadığım, Nigâr hanımla meşguliyeti yüzünden beni ihmal ettiğine gücendiğim amcamdan yenisini de istiyemediğimi için, çaresiz riyaziye kitaplarımı okuduğum ve muadeleleri halletmeğe çalıştığım bir sırada Seher yanıma geldi.

Çiftlik evinin yakınındaki büyük cevizin altında, yeşil kubbedeydim. Kız bana getirdiği kayısı tabağını yanıma koyduktan onra çekilip gitmedi. Mühim bir şey söyleyeceğe benziyordu. Oturduğum yerde eteğini tutarak onu yanıma çöktürtim. Yüzüne sevgi ile bakarak:

— Çiftlikte senden başka kimse kalmadı Seher, dedim. Herkes Nigâr hanımefendi ile meşgul. Böyle giderse işçilerin barakalarında kendime bir yer arıyacağım.

Bu serzenişim ona çok dokundu. Gözleri doldu:

— Ekrem ağabey, babam, anem böyle yapmağa mecbur, dedi. Eğer Nigâr hanım parasını isterse babam çok fena bir durumda kalır. Yeni tarlalar satın aldı. Elindeki paranın hepsini harcadı. Bu sene Nigâr hanıma vereceği para bile tamam değil. Ne yaparsın. Sen de yabancı değilsin. Sana bu sıkıntısını söylemiyor ama geceleri sabaha kadar uflayıp pufluyor.

Bundan haberim yoktu. Nihayet amcamın bana:

— Ekremciğim. Şu sırada pek meşgulüm. Sana iyi bakamazsam darılma bana evlâdım. Ne lâzımsa Sehere olsun söyle, dediğini hatırladım. Dargınlığım geçti.

Seher biraz durumsadıktan sonra ağzındaki baklayı çıkarttı:

— Ekrem ağabey. Dün işçilere bakacağım diye uzaklara gittin de akşam yemeğine gelmedin. Yemekte hep seni konuşulur.

Ben sormadan anlattı:

— Nigâr hanım evvelki akşam uzaktan uzağa bir çalgı sesi duyduğunu, pek hoşuna gittiğini, çiftliğe bir takım neşeli insanların gelerek kamp kurduğunu zannettiğini söyleyince babam bunun nasıl bir çalgı olduğunu sordu. Nigâr hanım mandolin sesine benzettiğini söyleyince babam gülererek «Bizim Ekremdir» dedi. Bunun üzerine Nigâr hanım «Niye bu çocuk bu kadar çekingen? Hiç insana sokulmuyor. Ne de olsa uzaktan uzağa akrabayız» diyince babam «Bana öyle geliyor ki bu hassas çocuğu ne anası anlamıştır, ne de babası. Eğer kendi duygularına kapılarak ona bu şekilde muamele etmeselerdi işler başka türlü olurdu» dedi. Bundan sonra hep senden bahsettiler.

Kıza bir şey sormak istemiyordum. Fakat o anlatıyordu:

— Nigâr hanım senin için «çok gururlu bir çocuk. Biraz soğuk görünüyör, fakat çok asil bir yüzü var. Aynı zamanda bu yaştaki çocuklar tehlikeli oldukları için kendisinden çekiniyorum» dedi.

Seher bu sözlerdeki mânâyı anlamıyordu. Duyduklarını bana söylüyordu. Onun gidişinden sonra kendi kendime düşüncelere daldım.

Seherin bana bu anlattıklarını bir türlü tam manasiyle kavrayamamıştım. Ertesi gün yine yeşil kubbedeydim. Arkamda ayak sesleri oldu. Seher zannederek başımı çevirmedim. Gelen, oturduğum tahta. sıranın arkasına kadar geldi ve arkamdan iki eliyle gözlerimi kapattı.

Başım bu tazyikle sıcak ve yumuşak bir göğse dayanmıştı. Bir zaman durarak gözlerimi kapatanın kim olduğunu düşündüm. Seher bana böyle bir şaka yapmamıştı. Yengem ise böyle şeylerle meşgul olacak bir kadın değildi. Amcamın ve başka bir erkeğin katı elleri de değildi bu eller.

Gözlerinden iki sıralı yaş siliyordu.



Fakat ben bu hareketi Nigâr hanımdan da hiç beklemiyordum. Hiç ummadığım için bir zaman şaşkın ve hareketsiz kaldım. Sonra binbir tereddüt içinde gözlerimi bağlayan elleri bileklerinden tuttum. Bu sıcak, ince bileklerde ellezime dokunan birer ince ve hafif bilezik vardı.

Seherciğin ince bilekleri değildi bunlar. Yengemin bilekleri de benim parmaklarımla sarılamayacağı kadar şişmişti. Bunlar Nigâr hanımın elleri ve onun bilekleri idi.

Hafifçe gözlerimden kaldırmaya çalıştığım elleri var kuvvetiyle gözlerimi bastırdılar ve kuvvet alabilmek için de başım o yumuşak göğüse bütünüyle dayandı.

Bileklerini bıraktım ve ellerimi indirdim. Hareketsiz kaldım. Bunun üzerine oynak, tatlı bir ses sordu:

— Kim?

— Düşman, dedim

Nigâr Hanım ellerini birden çekti.

ti. Şaka eden kendisi değilmiş gibi dolaşıp gelerek, yanıma sıranın öbür ucuna ilitti. Yüzüme acı, mağrur ve sert bir eda ile bakarak:

— Ben mi düşman? diye sordu.

— Evet, dedim.

— Neden? dedi.

— Çünkü insanın canını ancak bir düşman yakar, dedim

— Aman bu kadar da mı nazıksın? dedi.

— Nazık değilim ama siz kalb kırmasını çok iyi biliyorsunuz, dedim.

Nigârın güzel yüzünde birden üzüntülü bir mâna belirmişti. Uzun ve kara kirpikleri titriyor; yanakları gittikçe soluyordu.

— Bir parça hava almak için gelen kederli ve dul bir kadını ne güzel karşıladınız küçük bey..

Bunu söyler söylemez de yerin-

tarlaya atıldım. Tam bu sırada Nigâr benim önümden geçti. Düşünmeğe vakit bulmadan yerden kopardığım bir tezeği boğanın başına vurdum.

Bundan sonra ne olduğunu bilmiyorum. Gözlerimi açtığım zaman odada lâmba yanıyordu. Bir yataktaydım. Işık birden gözlerimi yaktığı için kirpiklerimi kapatmış ne olduğunu düşünmeğe başlamıştım.

Kirpiklerimin arasından yüzüme doğru eğilen bir baş gördüm. Gözleri kızarmış; gözlerinin etrafı ağlamaktan çürümüş olan bu baş Nigârındı. İyice sararmış olan yüzü yüzüme degecek kadar yakınlaştı. Nefeslerimi dinlediğini anladım. Elini alnıma götürdü. Limon çiçeği kokan elinin temasıyla büsbütün gözlerimi açtım. Bunu gören genç kadın:

— Ekrem, yeter artık; Allah aşkına beni çıldırtma; diye hıçkırdı.

Boğanın saldırışı hemen aklıma gelmişti. Göğsümden; sol tarafımda bir acı duydum. Gülümsemeğe çalıştım. Fakat bu herhalde acı bir gülme olmuştu.

İkinci defa uyandığım zaman bir sabahı. Güneşin ilk ışıkları pencereden içeriye girmiş; karşı duvara yeşilliklerle karışık ağaç dallarının şekilleri vurmuştu.

Karyolamın pek yakınında; bir kuru sandalyenin üstünde; birisi gayet rahatsız bir şekilde yatıyor; belki uyuyordu. Karşıya bir divan getirilmişti. Bu divanın üstünde tertemiz örtüler vardı. Orada birisi yatsın diye bir hazırlık yapılmış; fakat kimse yatmamıştı.

Masanın üstündeki lâmba hâlâ yanıyordu. Şişenin içindeki ışık sarı ve kirli bir bez parçasını andırıyordu.

Elimi uzattım. Boynu bir tarafa çarpılmış; belki de gecenin ayazile üşümüş olan genç kadının elini tuttum.

Birdenbire uyandı. Etrafına telaşla bakarak haykırdı:

— Ne var; ne oldu?

Göğsü çarpıntılar içinde inip kalkıyordu. Korka korka bana baktı. Yüzü birden ferahlar gibi oldu:

— Sen miydin yavrum?

— Bendim Nigâr hanım.

— Çok şükür yarabbi. İyisin değil mi Ekrem. İyisin değil mi artık? Söylesene canım. Söylesene yavrum.

— İyiyim Nigâr hanım.

İki sıra yaş yüzüne iniyordu. Bitkin bir haldeydi. Birden; ayağa kalkmışken yine sandalyeye çöktü. Avuçlarını yüzüne kapatarak hıçkırarak ağlamağa başladı.

Onun bu sesleri duyulmuş olacak ki amcam soluk soluğa yukarıya çıktı. İlk işi bana doğru gelmek oldu. Adamcağızın bir yerine inecekti

Nigâr ona haykırdı:

— Bir şey yok amca; bir şey yok? Sevindim de...

Amcam rahat bir nefes aldı. Fakat karyolamın ayak ucuna çöktü.

— Bilsen ne kadar korktum. Zaten hepimiz kuşkudayız.

(Arkası var)

KRALIN YARDIMINA KOSTUM. AGAG-
LARIN ARKASINA SAKLANAN SUI-
KASTCI YI ARAYAMADIM. MAJESTE
BIR AY OLMUYLE HAYAT ARASINDA
BOCALADI.

BEN KRALIN YANINDAN AYRILMIYORDUM.
BU SIRADA DIKKAT. NAZARIMI KRALICANIN
LAKAYT KALMASI GEKTI. MUTEESSIR
GORUNMEGE CALISIYOR MUVAFFAK OLAMI.
YORDU. SIMDI BIRSEYLER
ANLAMAGA BASLIYORDUM.

HALBUKI BEN HIGBIRSEY ANLIYA-
MIYORDUM. KRAU DA GOK DEGISMIS
BULUYDUM. BELKI BU BASINDAN AL-
DIGI YARADANDIR. BANA BUYUK BUH-
RANLAR GECIRMEKTE OLDUGUNU VE
YENEMEDIGINI SOYLEDI

ADALAR KRALICESI

SIZ DOGRU GOZLU BIR
INSANSINIZ EGER BANA YARDIM EDERSE
NIZ GENG KRALA NESESINI VE KARISINI IADE
EDERIZ. BENI UMITLENDIRDI
NIZ

SIMDI BIRAKIN
BURADAN KAGAYIM. EGER AMI-
RAL GORECEK OLURSA MAHVOL-
LURUM.

BU KADAR ADI VE KORKAK BIR
HERIFTEN NEDEN BU KADAR KORKTU.
GUNUZU BIR TURLU ANLIYAMIYORDUM.

ONCE BIZ DE BOYLE SOY-
LUYORDUK. FAKAT CEHEN-
NEMI BIR KUDRETI VAR.

NASIL SEY EGER BIR INSANI BE-
GENMIYORSA YAHUT DA
BIRISI ONA MEYDANO-
KUYORSA O ANDA HIG
BIRSEY SOYLEMEZ..
FAKAT UZUN UZUN ONA
BAKAR..

UGURSUZ BIR KAHKHAH AATAR VE
PARMAGINI INSANIN GOGSUNE DIKER
BUNUN DEHSET NE-
RESINDE?

GAYET BASIT... BUNA MARUZ KALAN
ADAM UC GUN ICINDE TEMIZE HAFALE
EDILIR.

AMIRALIN. PARMAGININ BE-
NIM GOGSUNE DIKILDIGINI
GORSEM ONU BIR SUCUK
GIBI KESIVERIRIM.

KAPTAN AMAN. DIKKATLI OLUN..
BEN HER ZAMAN EMIRLERINIZE
AMADEYIM. BU ODA BIZIM
BULUSMA YERINIZ. OLACAKTIR.
BENI GORMEK ISTEDIGINIZ ZAMAN MEYHANE..
CIYE SOYLEYIN KAFI.. ENNIYET. PERALA!
LINSANDIR.

ATMACA REISLE JOFRE DISARI CIKTILAR.
DISARIDA MEHTAPLI BIR GECE VARDI.

MADENKI SARAYA MISAFIR EDILMEDIK
KENDIMIZE YATAK BIR YER BULA-
LIM. NEDEN OYLE DALGINSIN?

ARKASI VAR

SIRASI GELİNCE

Yazan: M. YAMAN

Büyük büyük memuriyetlerde bulunmuş, memleket memleket gezmişti. Açıkgoz, fakat dürüst, sert, fakat haksever bir adamdı.

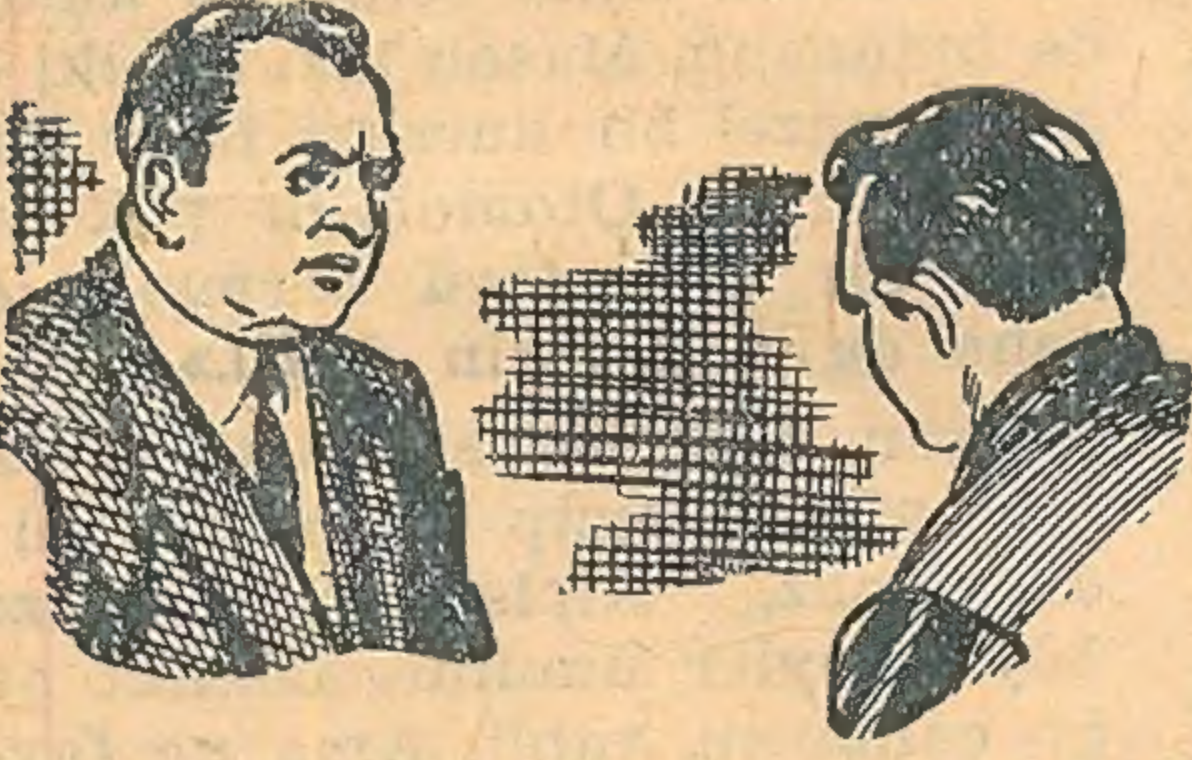
Sirasında büyüklerin suçlarını dobra dobra yüzlerine vurmuş, toplantılarda bangır bangır bağırarak, istifalar etmiş, halk tarafından tutulmuş bir adamdı.

Hayat nekadard tıkrında geçse ömür eksilmekte ve insan ihtiyarlamakta olduğundan nihayet o da tekaüt edilmişti.

Öyle bir insan boş durmayacağı ve gecelik entarisiyle köşeye kurulu, sigarasını tütürerek sokaktan gelip geçenleri seyretmekle olamayacağı için ticarete baş vurdu. Bir tütüncü dükkânı açtı. Oradan işini büyütüp mağaza sahibi oldu. Servetini de son zamanlardaki çalışmalarından kazandı.

Bir huyu vardı. Sırası geldikçe dünya yıkılsa yine söyleyeceğini söyler, mevki, âmir, hatır, gönül tanımazdı. Müfettişleri bozan, müdürleri afallatan, akar suları durduran bu sözler hep atalar sözüyle başlardı.

Ev hayatına gelince, bütün içtimai ve idarî bozuklukların acısını evinden çıkartır, bilhassa karısını ezdikçe ezer, başkalarına geçiremediği dişini geçirir, diğer ev halkını kasıp kavururdu.



Para, hesap kitap, alış, veriş hep onun elindeydi. Onun aldıkları yenir, onun istediği giyilir, hattâ onun kafasındakiler düşünülür ve konuşulurdu.

İhtiyarlıkla beraber ona hafif tertip bir de uysallık geldi. Omuzlarına ağır gelen ömür yükünü taşıyan bir de alış veriş gibi şeylerle uğraşmakta mâna bulmadı. Dizginleri gevşetti.

Bir yıl daha geçince odasından nadir çıkar oldu. Hizmetçilerden biri üç övün yiyeceğini odasına getirir, karısı yatağını düzeltir, o bir türlü bırakmadığı kitaplarıyla günlerini geçirirdi.

Karısı ona nisbeten taze ve körpe sayılırdı. Daha dünyada gözü vardı. Kızına gelince son yıllarda koca derdine düşmüştü. Gezip tozuyor, evde küçük toplantılar yapıyordu.

Kapalı kapılar, merdiven başları arkalarından kahkahalar, saz sesleri duyan Nabi efendi, hizmetçilerin dilinde bile Beyefendilikten efendiliğe inen adamcağız bazan karısına soruyordu:

— Hanım ne fırıldaklar dönüyor Allahını seversen?

Karısı eski celâdetini kaybeden kocasına:

— A canım, diyordu. Nene gerek. Sen otur keyfine bak.

Daireler idare etmiş, memurlar çekip çevirmiş bir insanın, gemide oturmağa mahkûm bir kaptan gibi, en tehlikeli anlarda işe karışması, fikrini söylememesi kadar feci ne vardır?

Oğlu bir ecnebi kadınla evlendi. Ona duyurmadılar bile.

Kızına nişan takıldı. Haftasında geri alındı.

Söylemediler.

İkinci defa nişanlandı.

Haber vermediler.

İkinci defa nişanı bozuldu.

Çaktırmadılar.

Ama korkudan mı? Orasını Allah bilir! Gemi azya almış insanlar koksalar bu işleri yapmazlardı.

Nihayet karısının fazla giyim kuşama, gezip tozmağa düştüğünü paraların gitmesinden anladı. İhtiyar bir dostu da ona bir ihbarda bulundu.

— Kadın kısmına fazla gevşek davranmağa gelmez. Malûmu âlileri kadın táfesi fenalığa meyle müsaittir. Ortada bir suç yok ama,

her ihtimale karşı hanım refikanızı biraz çekip gevirseniz münasip düşer mülâhazasıdayım.

Nabi efendi bu ihbardan çok şey anladı. Yalnız kaldığı zaman söyle bir davranmak eski celâdet ve sertliğini göstermek istedi. Dizlerinin sızısına güç dayanarak merdiven başına kadar gitti. Trabzanları tutunarak orta kata indi.

İlk rasladığı kendi kızıydı:

— Baba, ne işin var senin buralarda ayol?

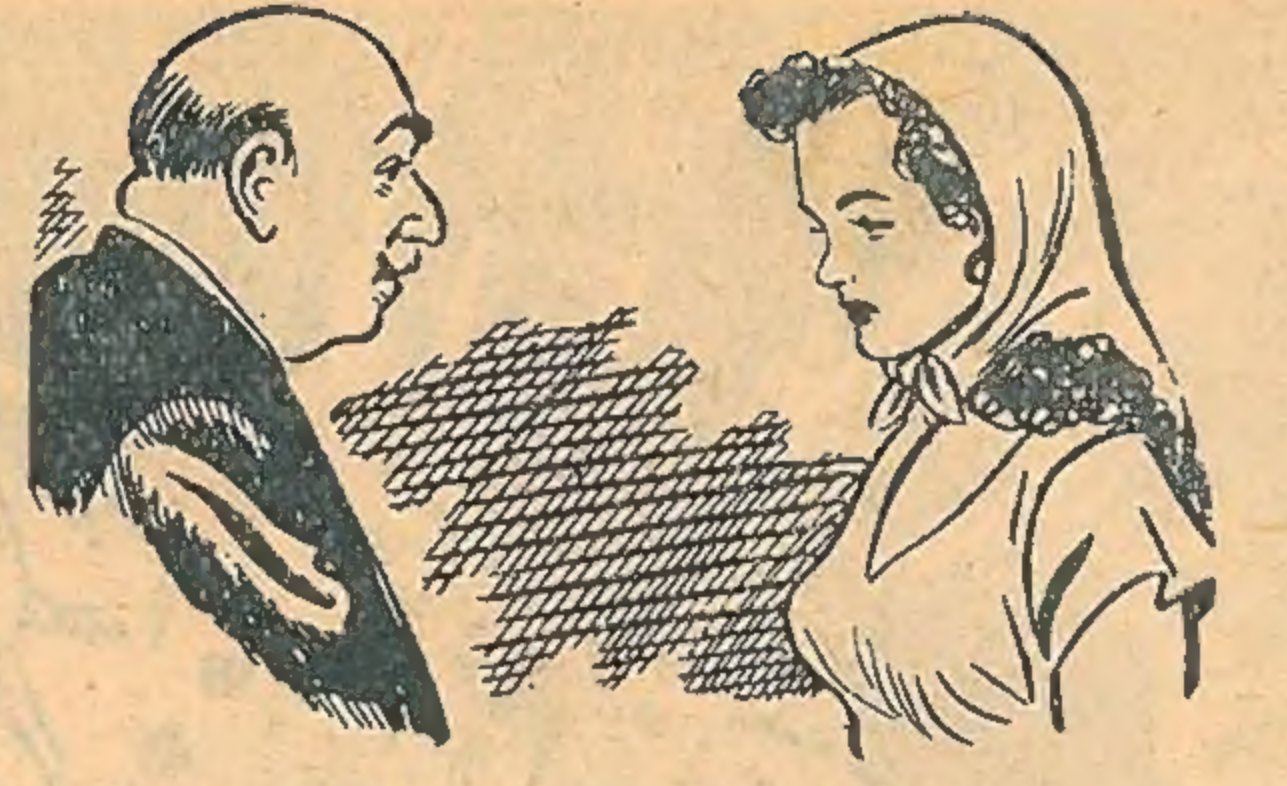
Bu sese frenk karısıyla misafir gelmiş olan oğlu çıktı:

— Peder, hayrola. Bir şey mi istedinizdi?

Daha sonra eski emektarlarından birisi:

— A Beyefendi, neye inersiniz buralara kadar? Sesselseniz e. diye haykırdı.

Nabi efendinin yaptığı bu korkunç hareketi merdiven basamaklarında kalmıştı. Karısının biraz



şirretge sesi aşağılardan duyuldu. Muhakkak yine sokaktan geliyordu. Nefes nefese sofaya çıkınca Nabi efendi:

— Hanım, yukarıya gel, yukarıya, dedi. Sana söyleyeceğim var.

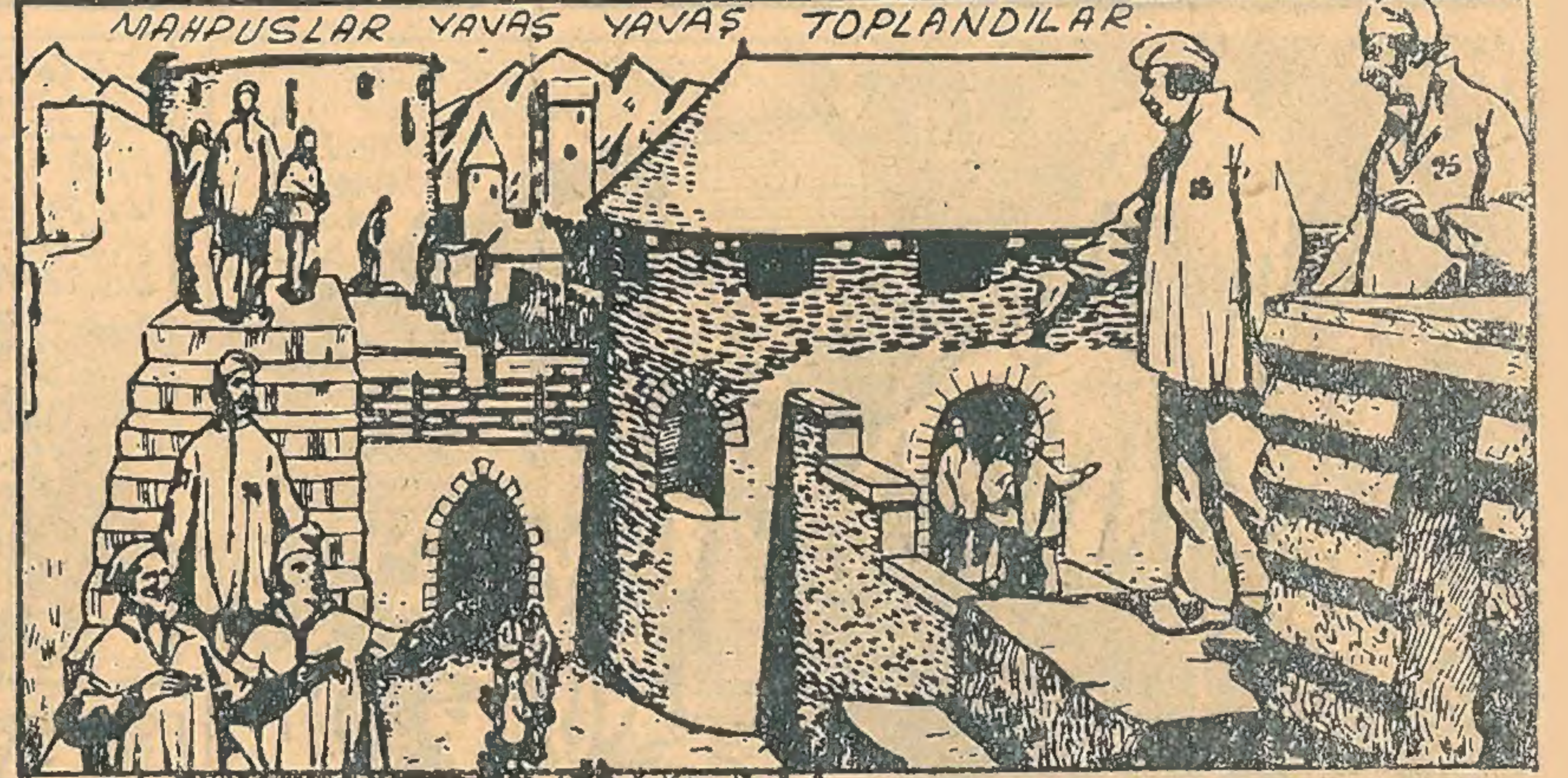
Evvelkilerin hayreti karşısında odasına çıktı. Bir külçe gibi yatağına oturdu. Yarı soyunmuş bir halde gelen karısı yüzüne bakınca:

— Sırası geldi de söylüyorum hanım, dedi. Kurt kocayınca köpeklerin maskarası olur.

MONTE KRİSTO'NUN ESRARI



NE OLUYOR? BU SAATTE (TOPLANI) İŞARETİ VERİLİR Mİ?



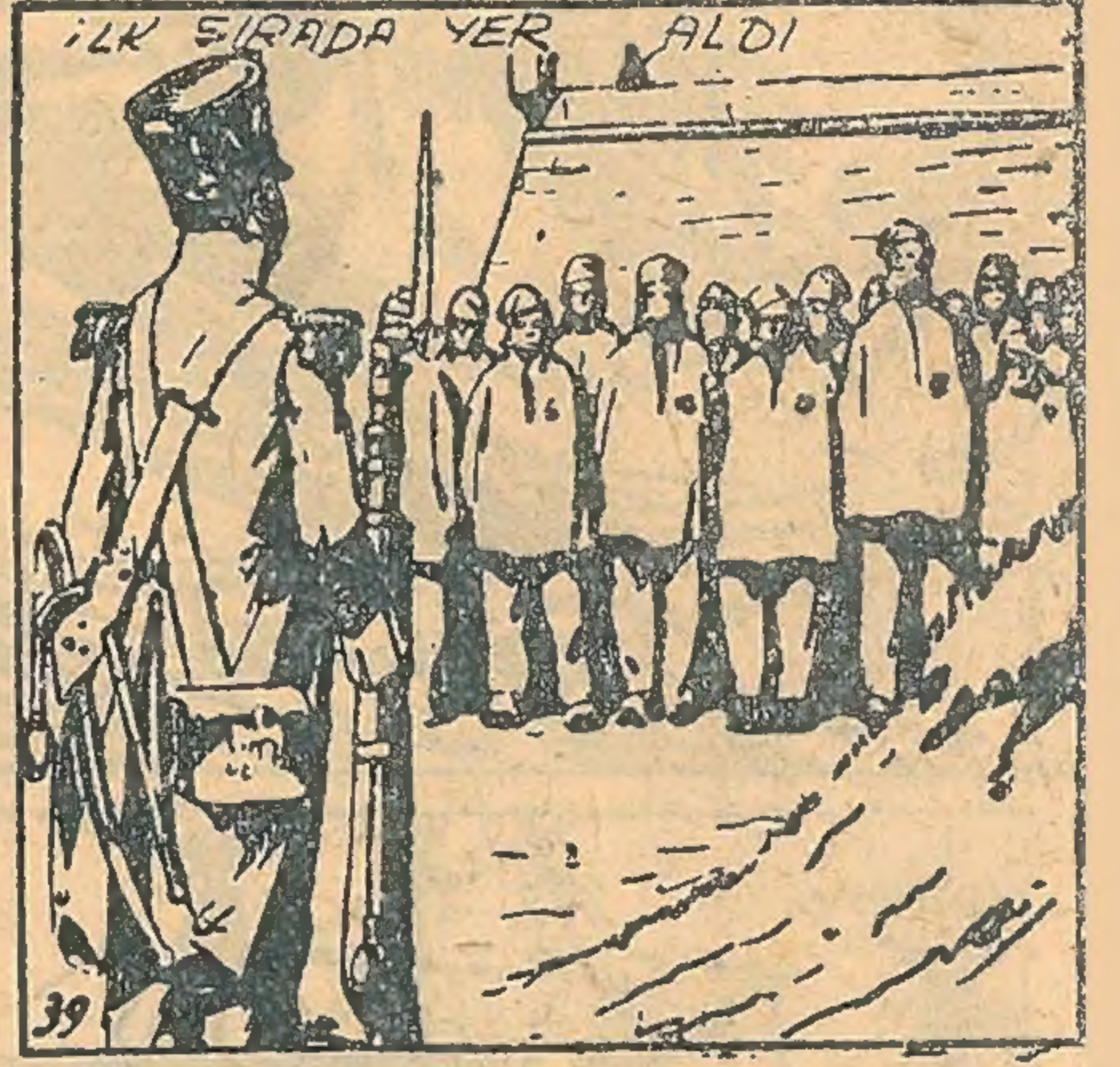
MAHPUSLAR YAVAŞ YAVAŞ TOPLANDILAR.



FRANSUA PİRO İHTİYAR DOSTUNUN SON DAKİKALARINI GÖRDÜ GÖZLERİNİ KAPADI.



VE SONRA TOPLANTIYA GİTTİ.



İLK SIRADA YER ALDI



MAHPUSANE MÜDÜRÜ YÜKSEK BİR YERE ÇIKTI

DOSTLARIM! SİZE MÜHİM BİR HABERİM VAR



İMPARATOR TEKRAR FRANSA HÜKÜMETİNE GEÇTİ. AYAN MECLİSİ KENDİ KENDİNİ FESHETTİ.



HEDİNİZİN SUÇU SİYASİDİR BU YÜZDEN BURAYA HAPSEDİLMENİZDE MÂNÂ KALMA MIŞTIR SİZİ SERBEST BIRAKACAĞIZ



MAHPUSLAR SEVİNÇTEN GİLDİRACAKLARDI



İÇLERİNDE YALNIZ FRANSUA MEYUS VE MÜKEDDERDİ. HÖC. RESİNE DÖNDÜ VE ARKADAŞININ...



NAŞININ YANINA GİTTİ

ARKASI VAR



KORSANLAR KRALI

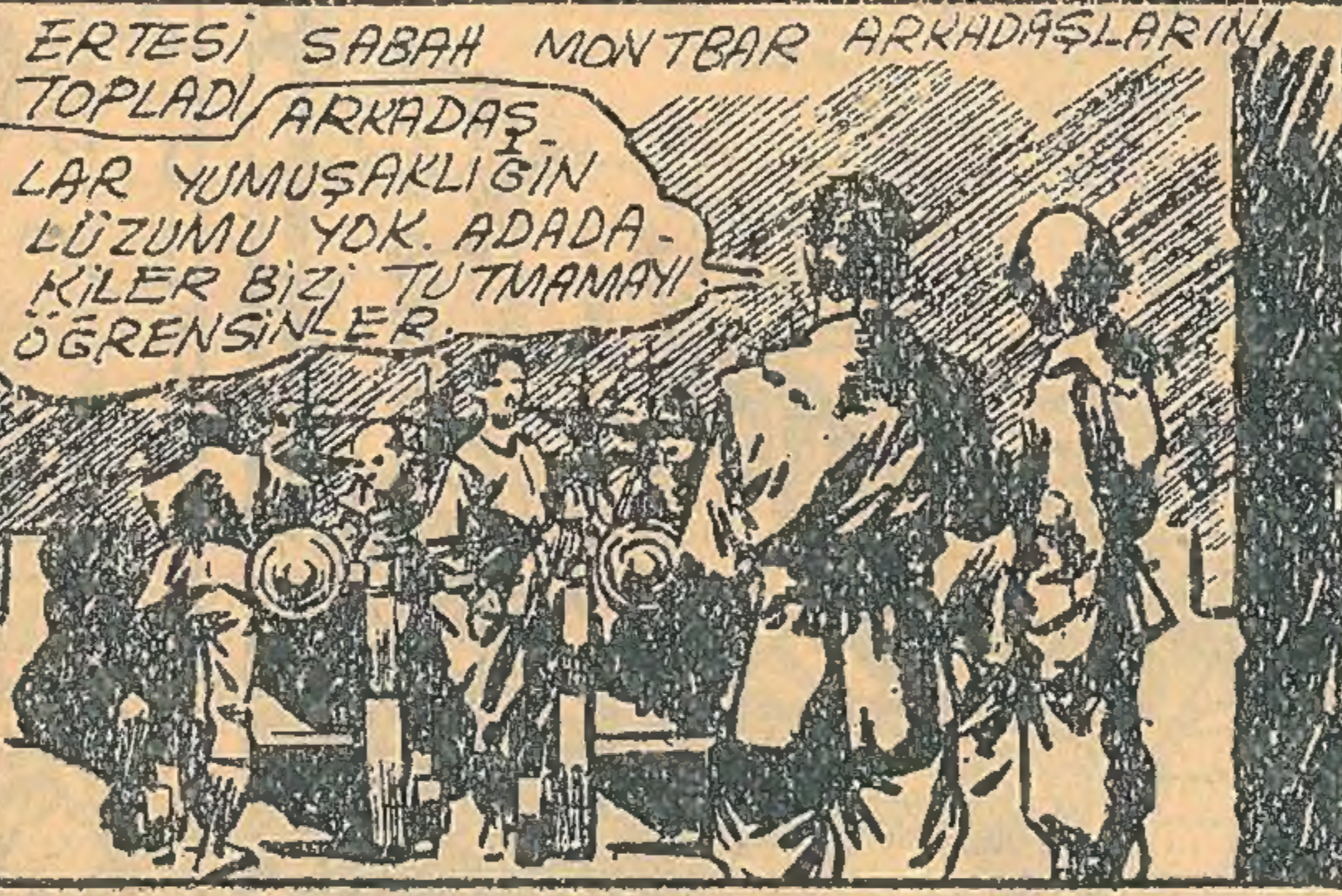
no: 50

MİŞELİN TABAN-
CASI KAYIKTAKİ
BARUT FIÇILARINI
ATEŞLEDİ VE KOR-
SANLAR HAVAYA
UÇTULAR.

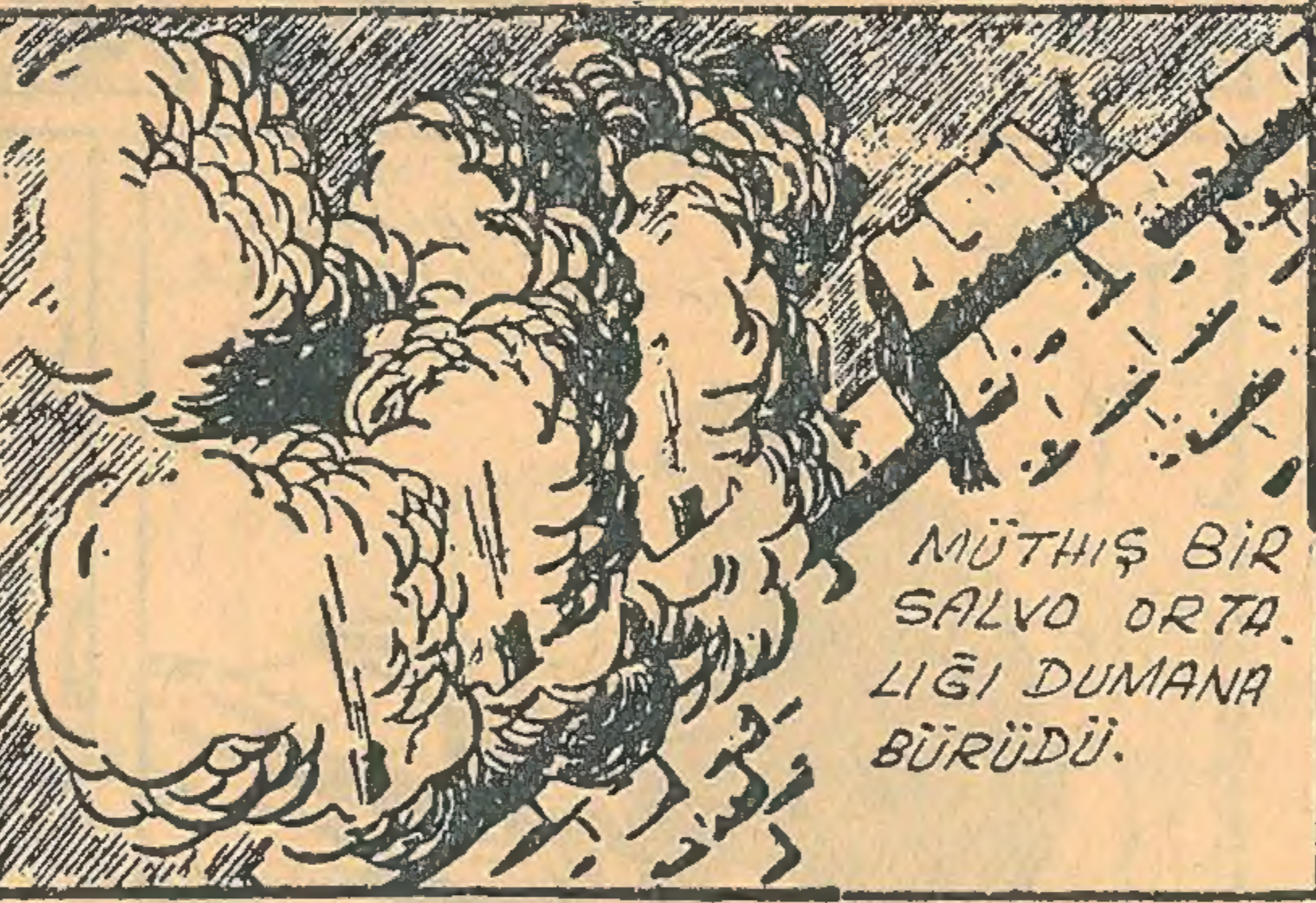
MONTBAR GERİ KA-
LAN MALZEMELERİ
ADAYA ÇIKARDI



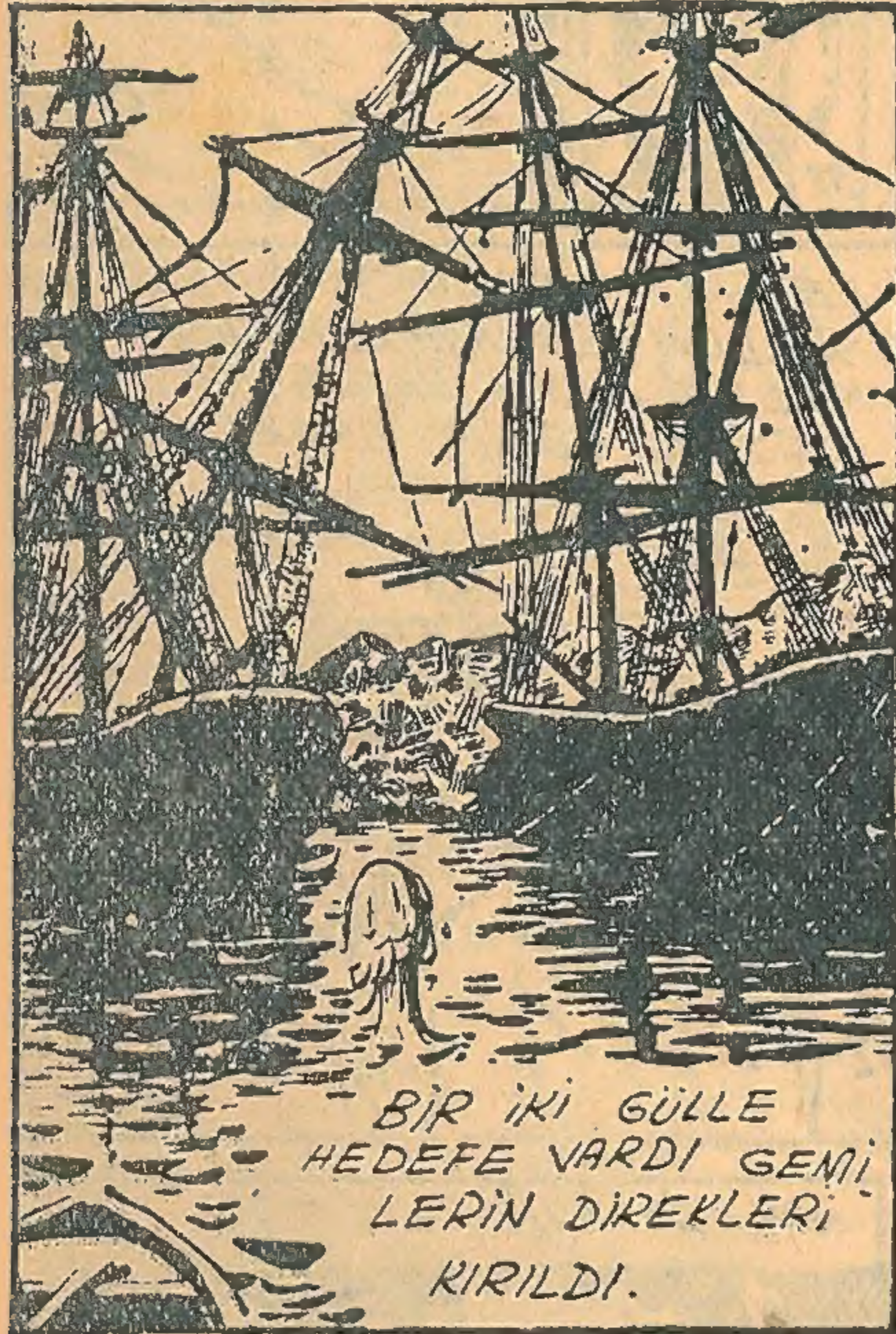
İNGİLİZ KUVVETLERİNİ GE-
ÇİRTİRMEĞE ÇALI-
ŞIRLARKEN KOR-
MORAN DA
LAGIMKAZ
DIRIYOR



ERTESİ SABAH MONTBAR ARKADAŞLARINI
TOPLADI. ARKADAŞ-
LAR YUMUSAKLIĞIN
LÜZUMU YOK. ADADA
KİLER BİZİ TUTMAMAYI
ÖĞRENSİNLER.



MÜTHİŞ BİR
SALVO ORTA-
LIĞI DUMANA
BÜRÜDÜ.



BİR İKİ GÜLLE
HEDEFE VARDI GENİ-
LERİN DİREKLERİ
KIRILDI.



SEVİNGLERİ ÇOK SÜR-
MEDİ. MONTBARIN
ADAMLARI ARKADAN
KUŞATILDILAR.



KORSANLAR KRALININ AÇTIĞI DE-
LİKTEN KALEYE GİRMESİ MONTBARIN
KORSAN GEMİLERİNİ TAHRİPETME-
SİNE ENGEL OLDU.



KORMORAN
KALEDE MONT-
BAR İLE KAR-
ŞILAŞ-
TI

HAINLIK SANA
PEK YARAYIYOR
MONTBAR. AMA
ÖCÜNÜ ALACACA-
GIM



FAZLA DEĞİL... OTUZ
SANIYEÇİK SONRA ÖTERİ
DÜNYAYA

İNTİKAM PERİSİ (4. sayfadaki devam)

«Vernon hasta galiba» dedi.
«Yavrucuğum pek sarardı, avurdu
avurduna çöktü. Hiç farkına var-
madın mı, Ripley?»

Kocası, «Hasta filân değil» diye
cevap verdi. «Yalnız dalgın, ser-
sem bir hali var. Büyük bir darbe
yemiş te hâlâ tesirinden kurtula-
mıyormuş gibi. Belki de ömrünün
en güzel senelerini beyhude yere
geçirdiğini anlatmıştır. Artık bu
serseri hayattan ayrılma zamanının
geldiğini idrak etmişe benziyor.
Dün gece bana genç Tod gibi pet-
rol mühendisi olmak istediğini
söyledi. Çok memnun oldum. Keş-
ke Vilâ hususunda da içim bu ka-
dar rahat olsaydı.»

«Aman bana Vilâ'dan bah-
setme. Ben artık onunla hiç alâ-
kadar olmuyorum. Çünkü nasıl ol-
sa bir işe yaramıyor. Bari siz er-
kekler, Mason'la sen.»

Kocası onun sözünü kesti: «Bi-
zim de elimizden bir şey gelmiyor.
Onu kendi şartlarıyla kabul etme-
ğe meburuz. Başının ciddi bir der-
de gireceğini zannetmiyorum. Çün-
kü prensip sahibi, temiz ve dürüst
bir kız. Ama okadar ultra - de-
mokratik fikirleri var ki etrafın
bunları yanlış anhyacağından kor-
kuyorum. Sana bir şey soracağım,
İren. Hiçbir... kurşunî otomobil
hakkında bir şeyler duydun mu?»

«O da ne? Bu kız başımıza
gene ne iş açmış? Ne olmuş kur-
şunî otomobile?»

Mr. Halsted endişeli bir tavırla,
«Hiçbir şey olmamış» diye cevap
verdi. «Ama Vilâ'ya sakın söyle-
me, olur mu, İren? Bana Mason
söyledi. Bu işle de zaten o alâka-
dar olacak. Ama senin de kulağın-
da bulunsun. Mason kızı bir iki defa
gayet güzel bir kurşunî hususî için-
de görmüş. Otomobilin pek yakı-
şıklı bir de şoförü varmış. Ama
gene de pek emin değil.»

İren Halsted acı acı, «Vilâ'nın
bir şoförle gezip tozması beni hiç
şaşırtmaz, Ripley. Ondan zaten
böyle şeyler umulur. Dikkat etme-
ğe çalışırım, tabii. Ama ne faydası
var? Onu korumağa çalıştım, lâkin
gayretime karşılık ne gibi mükâfat
gördüğümü biliyorsun. Bana kalsa
ben onu adam edinceye kadar bir
odaya kapattırırm. Doğrusu bu kız
beni verem edecek. Hele şu Ver-
non'un hali içimi büsbütün kemiri-
yor!»

Maamafih Vernon o öğleyin ye-
meğe geldiği zaman sabahki dur-
gunluğunu unutturacak kadar ne-
şeliydi. Kimseye bir şey söyleme-
mekle beraber için için zevkli bir
heyecanla dolup taşıdığı anlaşılıyor-
du. Yemekten sonra Vilâyı esrare-
giz bir tavırla kütüphaneye çekti
ve kapıyı kapadı.

«Bana bak, sana çok hoş bir
şey söyleyeceğim. Kulüpte işittiğim
dedikoduları yaymak âdetim de-
ğildir, ama bunu senin mutlaka
duymam lâzım. Star dün gece be-
lâsını bulmuş!»

Vilâ, «Ne demek istiyorsun?»
diye sordu. «Sakın...»

(Arkası var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası.

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,
Ankara cad. NO: 36, İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira
6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare
eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ



GİZLİ VAZİFE !..



NE OLUYOR

ALMAN ASKERLERİ
YOLDAN KAÇTILAR
YAKINIMIZA GİZLENDİ-
LER.

KONUŞMAYIN.
BİZİ GÖRME-
SİNLER..

SUSUN
DİNLİYE-
LİM..

NE Dİ-
YORLAR

YOL ÜSTÜNDE
BOMBA YÜKLÜ
BİR KAMYON
BIRAKMIŞLAR.

NE
TEHLİKE
SİZ A-
DANLAR

BU AKLIMA
İYİ BİR ŞEY
GETİRDİ.



MİŞELİN NERE-
YE... DİKKAT.

DOSTLARIMIZA
İKRANDA BULU-
NALIM.



HENÜZ
İKİ ADIM
ATMAMIŞ-
LARDI Kİ
BİR BOMBA
PATLAMASI
YERİ GÖĞÜ
SARSTI.



YİYECEKLERİNİ ALSAK..
FAKAT SİLAHLARIMIZ VAR
NASIL TAŞIRIZ.. SİZ DE
YORGUNSUNUZ.

BİR SEDYE
YAPALIM. BERA-
BERCE TAŞIRIZ.



DOSTLARIMIZIN SİĞİ-
NAĞINDAN UZAK
OLMASAK GEREK

İNŞALLAH MİŞE-
LİN.. BEN SİĞİRİ
TÜKETTIM GÜNRÜ.



BÜ KADAR EZİYET VE
AZAP ÇEKİKTİKTEN SONRA
BİR GAYRET DAHA GÖS-
TERELİM.

ABLA BAK
BİR GAZE-
TE..

HAKİKATİ GİZLİ-
YORLAR.. ALMANLAR
RUS VE AMERİKALI-
LAR ARASINDA
EZİLMİŞLER BOÇA-
LIYORLAR.

AMERİKA-
LILARA
MI GİDİ
YORUZ



BİLMİYORUM
ANNE.. FAKAT
DOSTLARIMIZA
KAVUŞACAĞIZ
YAKINDA.

İNŞALLAH
ELSA BİZE
YETİŞİR..
YOKSA İÇİM
RAHAT ETMİ-
YECEK..



BÜ SİRADA
VATANSEVERLE-
RİN TOPLANDIĞI
ORMANDA

ARTIK BURADA
HİÇBİR ŞEY YAPMA-
DAN DURAMAYIZ..
KÖK YEMEYİ HALA BE-
CEREMİYORUZ. BUNUN
BİR ÇARESİNİ BULALIM
ARKADAŞLAR.

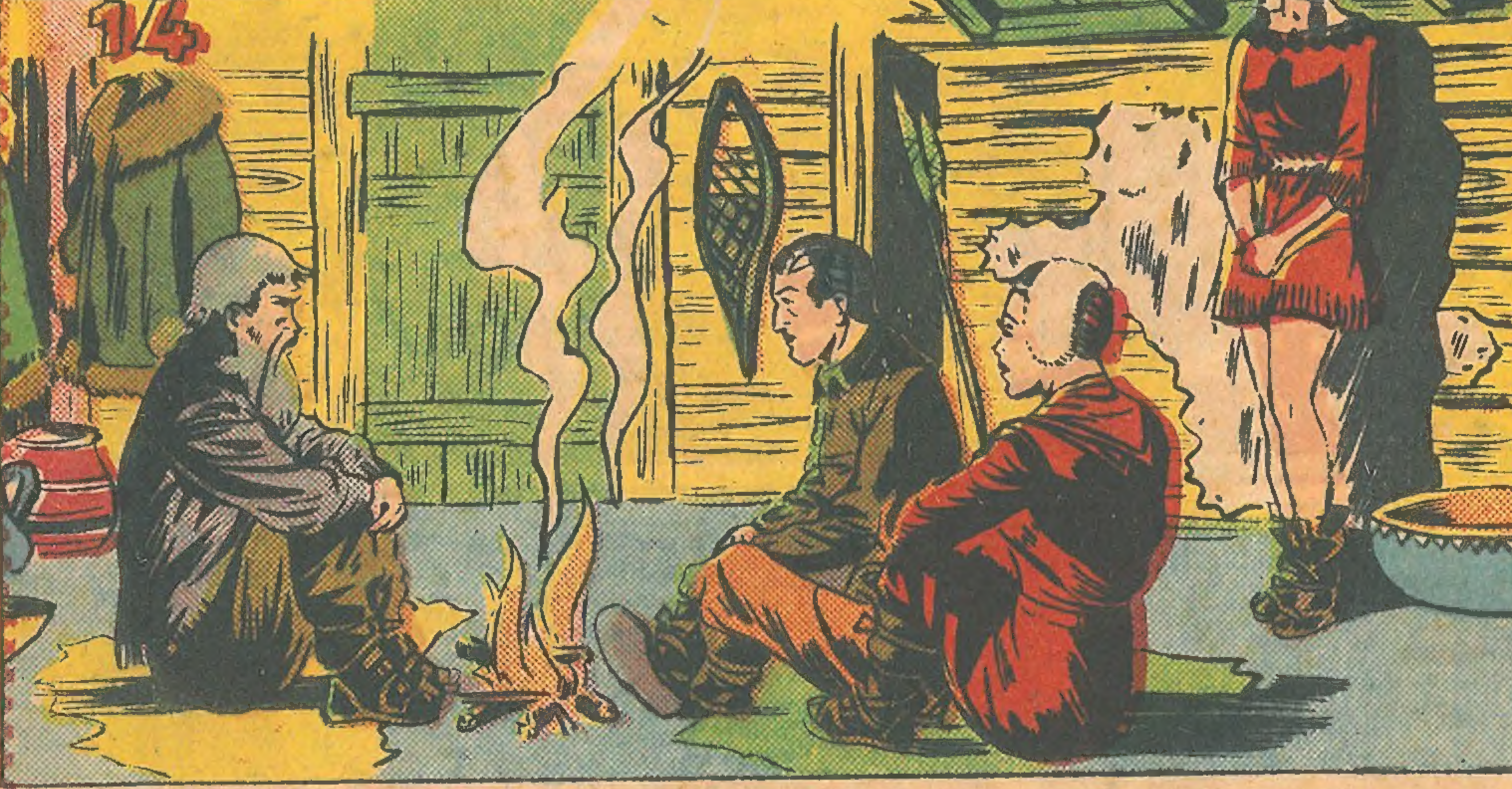


ARKASI VAR

MANDRAKE ELMAS ÜLKESİ

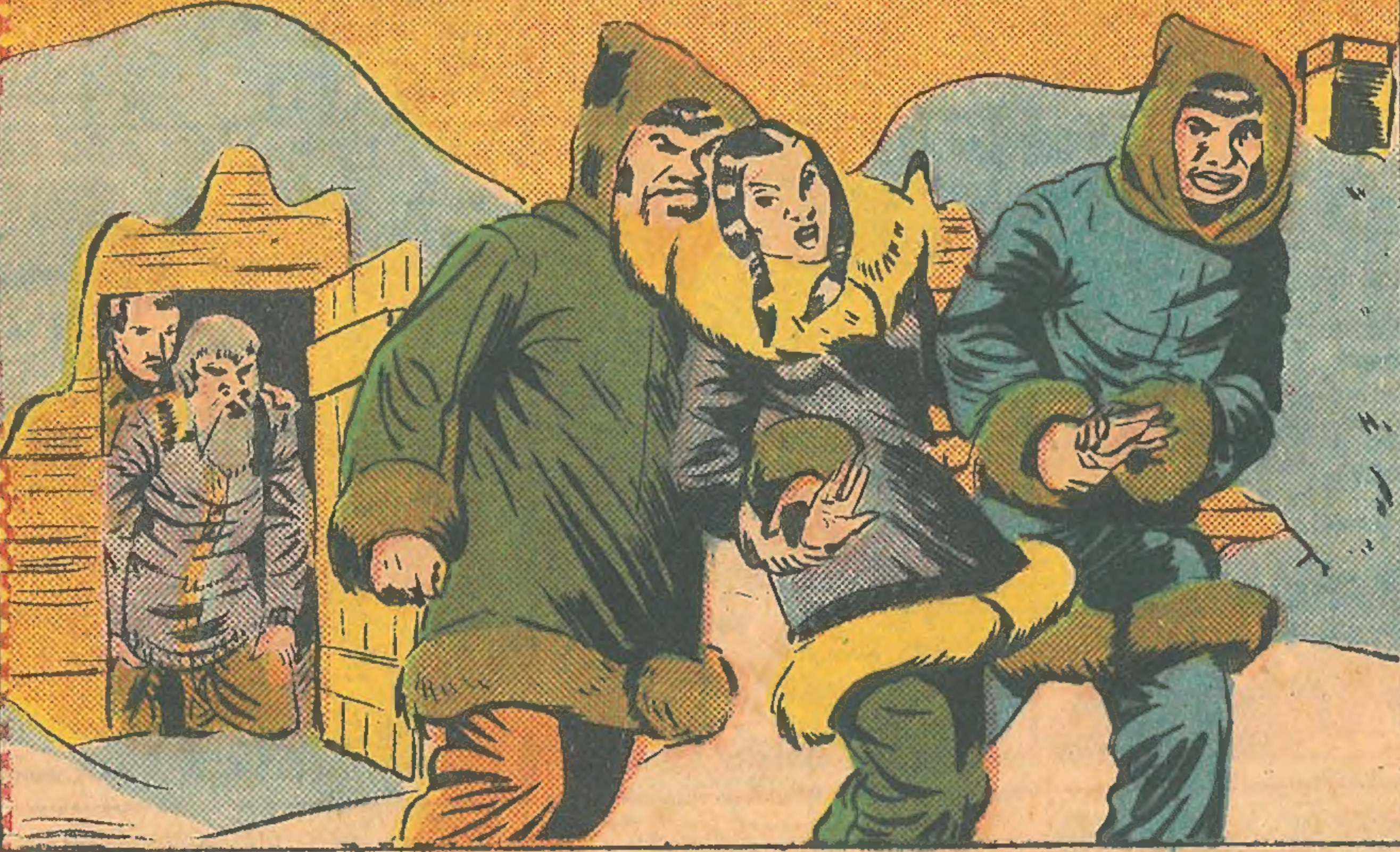
TİMAHIN BABASININ KLÜBESİNDE MANDRAKE İLE NARDA BUZ SEYTanLARINA DAİR İZAHATLİYORLAR. "BUZUN ALTINDA OTURUYORLAR. ONLARI GÖREN ÖLÜR-ŞA DERHAL ÖLDÜRÜLÜR."

DELİKLERİNİN BAŞINA HERGÜN YİYECEK KOYARIZ. SENEDE BİR GÜN HER KÖY BİR GENÇ VERMEĞE MECBURDUR. BİR SENE BİR KÖY BUNU YAPMADI.



O GECE KÖYDE TAŞ TAŞ ÜSTÜNDE KALMADI. NE KÖPEK BIRAKTILAR NE DE ÇOCUK. BİZİM KURTULMAMIZ İÇİN TİMAHIN GÜNEŞ BATMADAN DELİĞİN BAŞINA DÖNMESİ LAZIM. BÖYLECE İKİ GENÇ ZAVALLI KIZI ALIP GÖTÜRÜYORDU.

MANDRAKE "VERİLEN İNSANIN KIZ OLMASI ŞARTMI DİYE SORUYOR. BABA ÜMİTSİZLİK İÇİNDE "ERKEKTE OLUR." DİYOR. MANDRAKE "ÖYLEYSE TİMAHIN YERİNE BEN GİDEYİM ŞU BUZ SEYTanLARINI GÖRMEK İSTİYORLUM..." DİYOR.



"...YO, NARDO! SEN BURDA BEKLE!" FAKAT NARDO KAT'İYETLE "SEN NEREYE BENDE ORAYA" DİYE TUTTURLUYOR. MANDRAKE MÜNAKAŞADAN VAZ GEÇİYOR.

"ÖYLEYSE ARKAMDA, MOTORLU KIZAKTA DİR. NARDA KORKUSUNU GİZLEMİYE ÇALIŞARAK SORUYOR. "A..ACABA NEYE B..BENZİYORLAR?" "SİMDİ GÖRÜRÜZ BAKALIM!"

